

Viitorul începe astăzi

de Ion Manu

pag. 3-a

Maiakovski și sputnikul

de Horia Deleanu

pag. 4-a

O pasionantă problemă științifică: Reanimarea

de S. Navașin

pag. 8-a

Veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A. R. L. U. S.

Scut al păcii

de general maior Dumitrescu Petre

La 23 februarie, oamenii muncii iubitori de pace și libertate din întreaga lume sărbătoresc, împreună cu marele popor sovietic, a 41-a aniversare a invincibilei Armate Sovietice.

Creată de puterea sovietică, din inițiativa marelui Lenin, Armata Roșie a nimicit armatele celor 14 state capitaliste intervenționiste și trupele contrarevoluționare interne, dovedind puterea și trăinicia noii orînduirii socialiste și adevărul cuvintelor lui Lenin: „Niciodată nu va fi învins poporul al cărui muncitori și țărani și-au dat seama, au simțit și au văzut, în majoritatea lor, că ei își apără propria lor putere, Puterea sovietică — puterea celor ce muncesc...”

Măsurile înțelepte luate de Partidul Comunist și Guvernul Sovietic și realizarea cu succes a planurilor cincinale antebelice au permis înzestrarea Armatei Sovietice cu armament și tehnică de luptă modernă, făcând din ea o armată de prim rang.

Forța și invincibilitatea Armatei Sovietice s-au afirmat cu maximă tărie în Marele Război pentru Apărarea Patriei, cînd a fost zdrobită monstruoasa mașină de război hitleristă. Victoria istorică a Uniunii Sovietice în al doilea război mondial a dovedit lumii întregi invincibilitatea orînduirii sociale și de stat sovietice, marcînd totodată triumful politicii marxist-leniniste a P.C.U.S. precum și patriotismul și eroismul de masă al oamenilor sovietici. În condițiile create de această victorie, un șir de țări din Europa și Asia au putut pași cu hotărîre pe calea luminoasă a socialismului. Sistemul mondial al socialismului, a cărui populație se apropie de un miliard de oameni, constituie chezașul apărării păcii în lume.

Armata Sovietică, armata muncitorilor și țărănilor eliberați de jugul exploatării, este o armată care respectă libertatea și independența popoarelor, este o armată educată în spiritul internaționalismului proletar. În obținerea victoriilor ei istorice, un rol deosebit de însemnat l-a jucat forța moral-politică a ostașilor sovietici, legătura lor indisolubilă cu poporul. Dovadă a înaltelor calități morale și de luptă ale ostașilor sovietici stau cei peste 7.000.000 de soldați, marinari, ofițeri, generali și amirali decorați în Marelui Război pentru Apărarea Patriei și cei aproape 11.000 de Eroi ai Uniunii Sovietice.

Factorul principal care a făcut posibil acest eroism de masă, alături pe front cît și în spatele frontului, a fost politica înțeleaptă a Partidului Comunist, organizatorul, conducătorul și educatorul Armatei și Flotei Sovietice. Datorită grijii permanente a Partidului Comunist, a Comitetului său Central — arată mareșalul R. I. Malinovski, ministrul Apărării al U.R.S.S., în cuvîntarea ținută la Congresul al XXI-lea al P.C.U.S. — forțele armate sovietice corespund întru totul cerințelor moderne ale artei militare în ce privește înzestrarea lor tehnică, pregătirea și educarea lor. În rezol-

(continuare în pag. 3-a)

De strajă păcii (ofițerul A. M. Kolosovski)

Anul XV
20 februarie 1959

12 PAGINI

1 LEU

Citiți în pag. 6—7:

Victoriile à la Pyrrus ale feldmareșalului von Manstein

de A. I. EREMENKO, mareșal al Uniunii Sovietice

I. Elgurt

Transportul buștenilor

MUZICA ROMINEASCĂ ÎN RUSIA

Legăturile tradiționale de prietenie și bună vecinătate dintre noi și Rusia au lăsat — încă din vremuri îndepărtate — ca melodiile populare românești să răsune de la Odesa pînă la Petersburg, de la Moscova pînă la Baku. Așa cum rezultă din *Descriptions des documents et actes se trouvant dans les Archives du ministère de la Justice de Moscou*, instrumentiștii noștri populari erau solicitați să cînte la curtea Ecaterinei a II-a încă din veacul al XVIII-lea! În adresa feldmareșalului P. A. Rumianțev din 18 iunie 1774 — descoperită de cercetătorul S. Vianu — se cere „Divanului Valahiei să trimită la Petersburg pe frații Ivăniță, cîntăreți din cobză, cum și pe cîntărețul din fluier Stancu”.

Cîntecul popular românesc a stîrnit admirația contemporanului lui Glinka, compozitorul Alexis Nikolaievici Verstovskii care a introdus un *Dans valah* în opera sa *Gromboli*. Manuscrisul original se păstrează în Muzeul de cultură muzicală rusă din Moscova.

Pe la mijlocul veacului trecut s-a tipărit în *Litografia Buciumului Român* din Iași un document de mare importanță pentru muzica noastră: *Potpuri de cîntece românești* pentru piano de frații S. și B. Lemisch. Ruși, de origine, frații Lemisch cîntau în orchestra Teatrului Național din Iași încă din toamna anului 1846. Numele lor figurează la „I-ul violon” și „al 2-lea violon” în *Tablo gherenal de personelul teatrului din Iași*, „supt înalța Direcție a Luminărei Sale Beizade Neculai Șuțu și D-nul Matei Millo. (Vezi Teodor T. Burada: „Istoria Teatrului în Moldova” vol. I, p. 339). Că legăturile cu răsăritul erau destul de intense în acea vreme ne-o atestă și amănuntul privitor la completarea orchestrei teatrului: „Un întăiu clarinetă și un I-ii hoboist se așteaptă (de la Lemberg)”.

Potpuriul de cîntece românești al fraților Lemisch cuprinde: *Introduction, Le Souvenir, Bucium (Doina), Marche nationale, Hora Muntenească și Coda*.

Începînd din anul 1845, o serie de interpreți și compozitori români întreprind turnee artistice în Rusia, înscriind în repertoriul lor și muzică populară românească fie autentică, fie prelucrată. Contactul direct cu folclorul nostru s-a produs însă din clipa cînd tarafurile lăutărești au pornit să ducă faima versului românesc spre răsărit. Prezentul articol nu intenționează să semnaleze numărul mare de lăutari care au cîntat în Rusia, ci se limitează numai la influența și legăturile acestor purtători de folclor cu marii compozitori ai țării vecine. Ziarul *Novoie Vremia* din 15 iulie 1894, ocupîndu-se de formația condusă de vestitul Sava Pădureanu, scria: „Orchestra românească atinge de asemenea efecte excepționale de originale datorită folosirii îndeminatice a țambalelor și a unui vechi instrument de suflat asemănător mai mult tuburi legate împreună și cunoscut din antichitate sub numele de „fluierul lui Pan”. Acest instrument a fost cunoscut în România din timpuri vechi și poartă numele de „nai”. Dl Rimski-Korsakov l-a folosit în opera sa balet *Mlada* în scena Cleopatrei, obținînd un efect excepțional”. „Ar fi de dorit — încheie ziarul — ca aceste două instrumente, născuți și în același timp țambalul, să fie introduse în orchestrele noastre moderne spre a obține acest efect unic”.

De asemenea a rămas notorie prietenia dintre George Ochiai și Alexandr Glazunov. Marele compozitor rus l-a prețuit mult pe autorul *Micii conversații* mai ales pentru măiestria de interpretare a horelor, sirbelor și jocurilor populare românești, dărîindu-i o superbă tabacheră de aur ca omagiu. Prin arcușul lui George Ochiai, mare,

le public din grădinile Petersburgului a cunoscut bogăția cîntecului nostru popular.

Și Anton Rubinștein a cunoscut folclorul nostru prelucrat de Gavriil Musicescu în prima ediție a celor 12 melodii naționale, după cum atestă dedicația exemplarului aflat în Biblioteca Conservatorului din Leningrad: „Celebrului artist și compozitor Anton Gr. Rubinștein, director al Conservatorului din Petersburg, ca semn de distincție considerativă. G. Musicescu”.

Dacă Rimski-Korsakov, Alexandr Glazunov și Anton Rubinștein au luat cunoștință directă cu folclorul românesc prin muzicienii noștri care au trăit în Rusia, în schimb marele public a avut ocazia — după 1880 — să cunoască muzica românească din partituri tipărite chiar în patria lui Ceaikovski. Lucrările Esmeraldei Gardeev (născută Atanasiu) ca *Rumänische Charakterstücke, Marșoara Floroara* ș.a. au cunoscut o largă răspîndire în Rusia. În anul 1884 a apărut la Odesa fantezia din motive naționale pentru pian *Ecou din România* de I. Fidmann. O *Doină*, tot pentru pian, a tipărit și un oarecare Hlebovski. Multe ediții au cunoscut lucrările lui V. I. Hoffmann *Choix de mélodies moldaves*, dedicată d-rei Alexandrina de Roma, sub îngrijirea lui D. E. Kubițki (Moscova) și un *Potpuriu* din motive moldovenești naționale pentru pian, editat în nu mai puțin de șapte ediții la Jurgenson (Moscova). Tot V. Hoffmann a compus un *Quadrille des mélodies moldaves*, dedicat d-rei Anna Grünberg, pe care l-a publicat la Chișinău.

În pragul veacului nostru, tipăriturile de muzică populară românească în Rusia au stîrnit un interes deosebit, existînd compozitori ruși care și-au propus acțiuni mai largi de culegere a folclorului nostru. După cum menționează *Gazeta muzicală rusă* din 8-15 aprilie 1900, nr. 15-16, „V. I. Rebiikov, directorul claselor muzicale (din Chișinău n.a.) avea de gînd să facă o expediție pentru a culege cu fonograful cîntece populare moldovenești”. Prieten cu Gavriil Musicescu, V. I. Rebiikov mai intenționa un turneu în Moldova și Muntenia spre a propaga muzica rusă, obținînd chiar unele promisiuni ferme din partea dirijorului și compozitorului ieșan. Nu cunoaștem rezultatele concrete ale acestor acțiuni de culegere a folclorului, însă vedem tipărită la Moscova (1937) o culegere de *Cîntece populare moldovenești* de V. Corcinski.

Toate aceste tipărituri, fac dovada interesului manifestat de muzicienii ruși pentru cîntecul popular românesc.

Viorel Cosma

O NOUĂ REVISTĂ DE FILOLOGIE

Despre succesele rapide dobîndite în ultimul timp de oamenii de știință sovietici vorbesc în mod elocvent și cele 38 de reviste noi, create anul trecut din inițiativa Comitetului Central al P.C.U.S. Aceste reviste care apar în mai multe serii și-au cîștigat în scurt timp un loc de cinste printre celelalte publicații științifice.

Dintre acestea o serie de articole interesante de filologie, literatură și lingvistică au fost publicate în „*Naucnie dokladi vișșei șkoli*”, seria „*Filologičeskie nauki*”.

Chiar din primele două numere apărute în 1958, putem constata că revista își îndeplinește cu cinste sarcinile ce-i stau în față. Astfel, în domeniul lingvisticii generale

au fost publicate articole despre sensurile cuvîntului (R. A. Budagov), despre corelația dintre schimbările cantitative și cele calitative în limbă (V. N. Iarțeva) și un articol de combatere a teoriilor reacționare în lingvistică (A. S. Cikobava).

În domeniul teoriei literare se acordă atenție corelației dintre tipul social și caracterul tipic în literatura realistă (A. A. Bajenova) și se face o interesantă prezentare a criticii și istoriei literare marxiste din Anglia în ultimele decenii (V. V. Ivașeva). La rubrica „*Discuții*” cititorii găsesc articole consacrate unor probleme mult dezbătute în ultimul timp, cum e aceea a noțiunii de

curent literar (G. N. Pospelov).

Bogate sînt de asemenea rubricile „*Critică și bibliografie*” (de ex. B. V. Mihailovski — despre problemele studierii literaturii ruse de la sfîrșitul sec. al XIX-lea — începutul sec. al XX-lea, N. A. Kondrașov — despre noul dicționar al limbii cehe în nouă volume), „*Publicări de documente*” și „*Cronica*”. În aceasta din urmă aflăm, de pildă, despre discuția deosebit de importantă care a avut loc la Facultatea de Filologie a Universității din Moscova, consacrată problemelor alcătuirii dicționarului etimologic al limbii ruse.

Acestea sînt, pe scurt, câteva din noile contribuții ale filologilor grupați în jurul

punderii ei și de influența unor deprinderi și a unor mentalități învechite, care fac ca un suflet slab să se trădeze pe el însuși. Asemenea trădări, sau renunțări, sau abdicări evidente, prin contrast, puritatea dragostei, așa cum o înțeleg și o simt eroii acestor povestiri. Nu e de mirare deci că de cîte ori au prilejul să-și mărturisească convingerile, „filozofia dragostei”, ei insistă în direcția rigorii morale. Sășa povestește prietenii sale Olka istoria primei iubiri și printre cele dintîi lucruri afirmă: „Frumusețea e trecătoare, pe cînd caracterul e pentru toată viața...” („Prietenii”). Eroul altei întâmplări spune ceva asemănător: „Frumusețea adevărată e sufletul, e caracterul...” („Povestea primei iubiri”).

În felul acesta este exclusă „aventura”, atât de cultivată de literatura decadentă occidentală și menită să epateze publicul burghez. Calomniatorii literaturii sovietice numesc aceasta schematism, nivelare, rigiditate. În realitate este vorba de un înalt mesaj uman pe care acești calomniatori nu-l pot înțelege. Ne putem da seama și din aceste povestiri că scriitorul sovietic nu evită complexitatea proceselor sufletești și că nu le reduce la scheme prestabilite. Dacă aceste procese nu capătă însă deznodăminte tragice, cum poate s-ar aștepta unii, este pentru că în viața societății sovietice ele nu se petrec astfel. Fără a hotărî asupra dragostei oamenilor, societatea sovietică sancționează însă orice atitudine egoistă, lașă și stimulează împlinirea iubirii adevărate (vezi povestirile „*Sașenka*” și „*Moșul*”). În povestirile scriitorilor sovietici — dintre care unii cunoscuți ca S. Antonov, A. Bek, I. Naghibin, D. Bednii — este foarte multă autenticitate. Mai ales „*Povestea primei iubiri*” de N. Gribaciov respiră o poezie cu totul deosebită. Întregul volum oferă prilejul unei lecturi mai mult decît plăcută, instructivă și foarte revelatoare despre fondul sufletec și umanitatea oamenilor care construiesc comunismul.

Geo Șerban

Editura Tineretului, 1958

„*Reportaj din secolul XXI*” se intitulează o recentă culegere de reportaje științifico-fantastice, apărută în colecția „*Rusia sovietică*”, sub semnătura cunoscuților reporteri sovietici Vasilev și Gușcev.

Pe lângă prezentarea amplă a transformărilor ce vor surveni în știința și tehnica anului 2000, volumul mai cuprinde un pasionant reportaj care anticipează o călătorie în Cosmos în anul 2007 pe ruta Moscova-Venus-Marte.

Cu prilejul împlinirii a 375 ani de la moartea lui Ivan Feodorov, la Muzeul de literatură din Moscova s-a deschis o interesantă expoziție consacrată primului tipograf rus. Alături de cărți rare, tipărite de mina iscusitului meșter, expoziția cuprinde documente noi despre viața și opera lui Ivan Feodorov, descoperite recent în muzeele sovietice.

Ministerul Culturii al U.R.S.S., în colaborare cu Uniunea artiștilor plastici și Uniunea scriitorilor din U.R.S.S., a inițiat un concurs pentru cel mai bun proiect de monument al lui Lev Tolstoi.

catedrelor universitare din diferitele orașe ale Uniunii Sovietice. Nu încapă încădoială că numerele viitoare ale revistei „*Științele filologice*” vor aduce noi lucrări valoroase atât în domeniul lingvisticii materialiste, cit și în acela al istoriei și criticii literare marxist-teniniste.

G. M.

veac nou

ORGAN AL CONSILIULUI GENERAL A.R.L.U.S.
Redacția și administrația:
București, Str. Ion Ghica, 5
telefon 13.03.10
ABONAMENTE:
pe 3 luni, 10 lei; pe 6 luni,
20 lei; pe un an, 40 lei.

Construcția comunismului este activitatea creatoare, vie a maselor populare, a milionelor de oameni sovietici. Iată de ce Partidul Comunist al Uniunii Sovietice, statul sovietic, acordă o deosebită importanță ridicării continue a nivelului activității masei, caută să crească posibilități maxime pentru desfășurarea inepuizabilei energii creatoare a poporului.

Pe această linie sînt profilate și recente măsuri pentru reorganizarea învățămîntului public, legîndu-l mai puternic

UNIVERSITĂȚI POPULARE

de viață, de mărețele fete ale construcției comuniste ca și înființarea unei noi forme de învățămînt și de educare estetică a oamenilor muncii: universitățile populare.

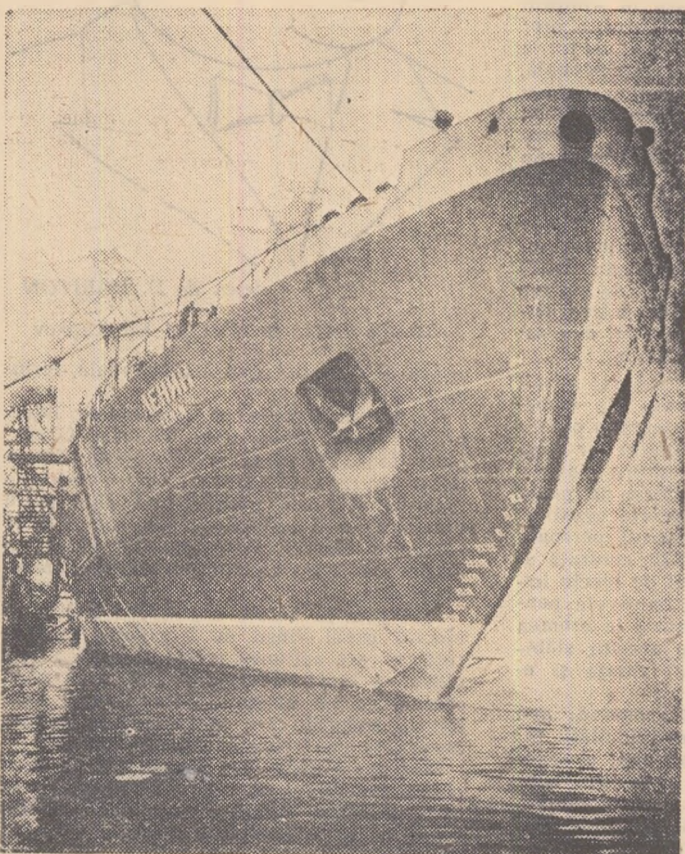
Se știe că în întreaga Uniune Sovietică a luat mari proporții mișcarea pentru titlul de „Brigadă a muncii comuniste”. Participanții la această mișcare, în eforturile lor creatoare de a ridica necontenit productivitatea muncii, de a deveni stăpîni pe tehnica și procesele tehnologice cele mai noi, de a-și perfecționa măiestria profesională, s-au angajat în a-și realiza reciproc la învățămînt, să-și însușească în mod sistematic comorile culturii universale.

În orașe și așezări muncitorești, în întreprinderi, în colhozuri și pe lângă o serie de institute de învățămînt superior s-au deschis deja și se deschid continuu universități populare. Pînă acum funcționează peste 400 de asemenea universități. Merită să fie relevat de asemenea impresionantul număr de auditori permanenți ai cursurilor universităților populare. Fără a ieși din producție — seara și în zilele de odihnă — muncitorii, inginerii, tehnicienii și colhoznicii își însușesc sistematic cunoștințele în domeniul esteticii marxist-leniniste, al muzicii, literaturii, teatrului și artelor plastice.

Universitățile populare funcționează ca organizații voluntare ale oamenilor muncii și sînt conduse de consilii alese. Ele sînt patronate de instituții culturale.

Această formă nouă de învățămînt și educație a oamenilor muncii, universitățile populare, se încadrează nemijlocit în întrecerea socialistă a întregului popor pentru însușirea tehnicii noi, pentru ridicarea productivității muncii, pentru ridicarea continuă a nivelului de conștiință al maselor.

I. B.

Prova spargătorului de gheață atomic „Lenin”

VIITORUL ÎNCEPE ASTĂZI

Încă nu s-au terminat, pe întreg cuprinsul Uniunii Sovietice, dările de seamă ale delegaților la Congresul al XXI-lea și bătălia pentru înfăptuirea septenalului s-a și angajat.

În întreprinderile industriale ca și în colhozuri, în vechile centre culturale, ca și în noile centre de cercetări științifice, a început căutarea stăruitoare a căilor și mijloacelor de a se înfăptui marea septenală într-un termen cât se poate mai scurt, cu cheltuieli cât se poate mai mici, ciștigîndu-se pe cît se poate mai mult timp. Cu toate că țelurile ce și le propune au provocat uimirea și admirația lumii întregi, planul de șapte ani este departe de a fi un plan care să presupună o supraîncordare a capacităților de producție, o suprasolicitare a resurselor materiale și umane. Deși ritmul de dezvoltare a industriei prevăzut de planul de șapte ani este un ritm care nici pe departe nu a fost atins în ultimele decade de Statele Unite ale Americii, totuși experiența ultimilor ani arată că acest ritm poate fi depășit. Ceea ce înseamnă o depășire chiar cu un procent-două a prevederilor planului de șapte ani, a arătat N. S. Hrușciov în discursul rostit cu prilejul decorării regiunii Reazan cu Ordinul Lenin. „Dacă muncitorii tuturor uzinelor vor lucra bine și vor depăși planul cu două procente, atunci țara va obține în mod suplimentar peste plan o producție de peste 900 miliarde ruble.” Aceste mijloace suplimentare de atît de mari proporții vor fi folosite, a arătat în continuare N. S. Hrușciov, pentru accelerarea programului construcțiilor de locuințe și apoi pentru construcția grădinițelor, a creșelor și a școlilor-inter-nate. Istoria luptei pentru înfăptuirea planului de șapte ani a și început.

„A ciștiga cîteva luni”, „a ciștiga un an-doi”, „a realiza economii pe toate căile posibile și imaginabile” acestea sînt preocupările colectivelor întreprinderilor industriale.

Din nord, de la Vologda, colectivul uzinei „Stroimașin”, își anunță hotărîrea de a realiza septenalul în șase ani. Din sud, din Donbass, se anunță hotărîrea brigăzii lui Nikolai Mamai de a reduce cu doi ani termenul îndeplinirii septenalului. Chemarea muncitorilor din Industria petroliferă și a gazelor din republica autonomă Bașkiră adresată muncitorilor petroliști

din Azerbaidjan, din republica Tătara, din regiunile de dincolo de Volga, din Ucraina și din alte părți, de a îndeplini înainte de termen planul anului 1969, primul an al septenalului, are o mare însemnătate economică. În 1965, Uniunea Sovietică va produce 230—240 milioane tone petrol și 150 miliarde metri cubi de gaz. Aceasta va îngădui schimbarea rapidă a structurii balanței combustibililor, în care ponderea petrolului și a gazelor va crește de la 31 la 51 procente, ceea ce va avea ca rezultat, în cei șapte ani viitori, obținerea unor economii de nu mai puțin de 125 miliarde ruble.

Tot atît de semnificative sînt datele și propunerile pe care le comunică Alexandr Mihalevici într-un recent număr al ziarului „Trud”, în legătură cu intensificarea activității inovatorilor și raționalizatorilor, la începutul noului septenal. Și în anii trecuți această activitate a fost intensă. Dacă în anul 1950, au fost depuse 1.241.000 invenții, inovații și propuneri de raționalizări, în anul 1958 numărul acestora a depășit cifra de 2.700.000. Inovatori și raționalizatori cunoscuți în Uniunea Sovietică și-au anunțat „planul lor de șapte ani”, cuprinzînd numărul îmbunătățirilor tehnice pe care le studiază și volumul economiilor pe care le vor realiza. Dar nu este vorba numai de planuri individuale. Sume mari sînt strînse în contul „pușculițelor comsomoliste”, în contul „fondului păcii” al inovatorilor și raționalizatorilor din Urali, în contul „fondului septenalului”, inițiat de colectivul uzinei „Cauciuc” din Moscova. În articolul mai sus pomenit se vorbește de concentrarea tuturor acestor inițiative individuale, locale sau regionale prin înființarea unui fond obștesc care ar purta numele „Să ajungem și să depășim”.

Mișcarea populară pentru înfăptuirea înainte de termen a septenalului a cuprins și lumea colhozurilor și sovhozurilor. An-

gajamentele ce și le iau lucrătorii din agricultura sovietică reflectă aceeași îndrăzneală și încredere deplină în forțele proprii, ca și angajamentele muncitorilor din industrie. Un mare ecou l-a găsit angajamentul lucrătorilor din agricultură din regiunea Reazan care și-au propus să mărească producția de carne în 1959 de 3,8 ori.

Crearea bazei tehnico-materiale a comunismului, rezolvarea sarcinii economice fundamentale a Uniunii Sovietice cer folosirea ultimilor cuceriri ale științei și tehnicii. Savanții sovietici, cercetătorii științifici, își încordează acum toate forțele pentru a-și aduce contribuția lor esențială la rezolvarea marilor sarcini ale septenalului. Noi centre de cercetări științifice apar pe harta culturală a Uniunii Sovietice. În timp ce se ridică zidurile noului oraș al științei de lângă Novosibirsk, în timp ce se lărgesc centrele de cercetări de la Irkutsk, s-a anunțat înființarea unor institute care își vor închina activitatea cercetărilor oceanografice, la Vladivostok.

În raportul prezentat Congresului al XXI-lea al P.C.U.S., N. S. Hrușciov a arătat că problemele cele mai importante la care vor lucra savanții sovietici vor fi acelea legate de stăpînirea energiei atomice și de alte ramuri ale fizicii. Dar și celelalte domenii ale științei își găsesc un loc larg în programul de cercetări al savanților sovietici în perioada septenalului.

În Uniunea Sovietică s-a aniversat de curînd împlinirea a 30 de ani de la semnarea primului contract de întrecere socialistă la uzina „Krasnii viborjet” din Leningrad. Faptele mai sus înșirate arată că spiritul întrecerii socialiste este mai viu ca oricînd și că el a cuprins cu adevărat întreaga masă a muncitorilor sovietici, devenind o metodă încercată și verificată în practica de construire a comunismului.

Ion Manu

Scut al păcii

(urmare din pag. 1-a)

varea sarcinilor curente ale forțelor armate, un uriaș rol l-a avut hotărîrea plenarei din octombrie 1957 a C.C. al P.C.U.S. cu privire la îmbunătățirea muncii politice de partid în Armata și Flota Sovietică. De asemenea, dezvoltarea uriașă a economiei socialiste sovietice, a științei și tehnicii, a făcut să crească posibilitățile de înzestrare a Forțelor Armate Sovietice cu armament și tehnică de luptă de prim rang, inclusiv arma rachetă, atomică și termoneucleară.

Armata Sovietică, radical modernizată după război, este în întregime mecanizată și organizată pe mari unități de arme înrulate, formate din tancuri, artilerie, infanterie motorizată și trupe de geniu.

Aviația, armă care progresează cel mai rapid, a cunoscut schimbări calitative deosebite. Se dezvoltă neîncetat aviația reactivă cu viteze supersonice care zboară la mari înălțimi și are rază de acțiune mare. Prin dotarea ei cu arma atomică, aviația a căpătat o uriașă putere de acțiune. La rîndul ei, Flota Maritimă Militară a U.R.S.S. a fost înzestrată cu o tehnică de prim rang. Atît navele de suprafață, cît și submarinele au fost dotate cu armament modern, puțînd face față oricărui misiuni tactice. Aceași dezvoltare a căpătat și aviația maritimă.

Așa cum arată mareșalul Malinovski la al XXI-lea Congres al P.C.U.S., Armata Sovietică posedă o serie întreagă de rachete balistice de luptă — intercontinentale, continentale, cu rază de acțiune mare, medie și mică și o grupă întreagă de rachete tactice. Intrate în dotarea Forțelor Armate ale Uniunii Sovietice, rachetele balistice intercontinentale sînt mijloace capabile să transporte fără greș bomba termoneucleară, de o putere colosală, în orice punct al globului, fără ca mijloacele apărării anti-aeriene să aibă posibilitatea să le oprească.

Lansarea cu succes a celor trei sateliți artificiali și a rachetei cosmice dovedește clar posibilitățile de care dispune U.R.S.S. și arată că, așa cum spunea tovarășul N. S. Hrușciov în raportul finit la Congresul al XXI-lea. „Este timpul să se înțeleagă că amenințările n-au nici un rost atunci cînd e vorba de Uniunea Sovietică, de lagărul socialist, și să se recunoască schimbările radicale care s-au produs în situația strategică din lume”.

Radioul și mijloacele de radioocație, televiziunea și razele infraroșii permit rezolvarea cu succes a tuturor problemelor complexe de conducere a trupelor în condițiile războiului modern.

Realizarea cu succes a planului septenal de dezvoltare a economiei naționale a U.R.S.S. va extinde și va întări și mai mult baza de apărare a țării, va permite ca Forțele Armate ale Uniunii Sovietice să fie și mai bine înzestrate cu armamentul și tehnica cea mai modernă, în cantități mai mult decît suficiente.

Strîns unite în jurul Partidului Comunist leninist, Forțele Armate ale Uniunii Sovietice au fost și vor fi întotdeauna o pavăză sigură a muncii pașnice a poporului sovietic — care a trecut la construcția desfășurată a comunismului. Ele sînt un rezim de nădejde al politicii de pace a statului sovietic.

Katiușele, Nadiile, Taniile...

S-a întimplat așa... Pe la sfîrșitul verii trecute, în sovhozurile și colhozurile de pe pămînturile destelenite venise pentru a ajuta la strînsul recoltei un număr mare de fete din toate colțurile țării Sovietice. N-au stat mult acolo — doar două-trei săptămîni — dar a fost ajuns să-și dea seama că în comportarea flăcăilor s-au observat semnificaive schimbări: se bărbierau mai des, aveau mai multă grijă de înfățișarea lor exterioară, se exprima cu mai multă atenție, deveniseră mai politicoși. Dar curînd grupurile de fete au plecat, lăsînd în urma lor regret și nostalgie.

Încă la Congresul al XIII-lea al Comsomolului, care a avut loc anul trecut, a fost pusă în fața delegaților problema care s-a ivit pe pămînturile destelenite în urma faptului că majoritatea covîrșitoare a tinerilor veniți acolo erau băieți. Unii dintre ei, neputîndu-și întemeia familia, după o bucată de vreme plecau. Congresul s-a adresat fetelor sovietice cu îndemnul de a se duce în număr cît mai mare spre a se stabili pe pămînturile destelenite din Siberia și Kazahstan.

Și iată că această chemare a găsit răsunset puternic în inimile a zeci de mii de Katiușe, Nadii, Tanii din orașele Rusiei, Ucrainei, Belorusiei, Letoniei etc.

În zilele Congresului XXI-lea al P.C.U.S., în „Komsomolskaia Pravda” a apărut o înflăcărată chemare adresată fetelor din toată Uniunea de către tinerete entuziaste din regiunea Akmolinsk a Kazahstanului. După ce arătau de cîtă apreciere se bucură și cu cît respect sînt înconjurată cele mai bune tractoriste, combainere, zootehnicene, mulgătoare, tinerete din regiunea Akmolinsk scriau: „Pe pămînturile destelenite fetele sînt o mare forță. Dacă în brigadă sînt fete inteligente și inimioase, care se bucură de adevărată stimă, asta se reflectă în mod vizibil asupra productivității muncii și asupra întregii atitudini a celor din brigadă”.

Cu nu mai puțină înflăcărare au răspuns la această chemare tinerete textile din vestitul centru textil Ivanovo. Tot în „Komsomolskaia Pravda”, cîteva zile mai tîrziu, a apărut mesajul lor intitulat „La drum, fetelor!” din care desprîndem cîteva rînduri: „Dragi prietene! Azi drumul nostru e spre răsărit! În Siberia și Kazahstan ne așteaptă treburi care nu suferă amînare. Răspunzînd chemării fetelor din Akmolinsk și pregătindu-ne de drum, ne adresăm tuturor surorilor noastre de generație cu un sfat bun: urmați-ne pilda, haideti împreună cu noi pe pămînturile destelenite! La drum spre tîneturile îndepărtate, fetelor!” Și urmează semnăturile reprezentantelor celor 350 de fete din Ivanovo, care cu simțămîntul împlinirii unei datorii patriotice vor părăsi în zilele ce vin locuințele părintești, atelierile dragi ale fabricilor unde au învățat meseria, unde și-au ciștigat stima, prietenii și vor pleca, la chemarea Partidului și Comsomolului, spre pămînturile pe care anii septenalului, prin mijlocirea minilor lor harnice, le vor preface în grădini înfloritoare.

Cîngase Katiușe, Nadii, Tanii, flori svelte și luminoase ale nordului și sudului, veți fi acolo prînzînd în prezența voastră primele vestitoare ale mirificelor grădini viitoare...

Tiberiu Mitoiu

„LA TELEFON, TAIMIRUL“

Pe scena Teatrului „C. Nottara“

În rindurile unor oameni care se vor cu orice chip serioși există o prejudecată împotriva genurilor dramatice „minore“, „ușoare“. Vodevilul este unul din aceste genuri incriminate, privite cu un dispreț grav de adeptii conflictelor de o profunzime tulburătoare.

Publicul este însă de altă părere. Publicul nostru sănătos, tânăr la suflet, îi place să ridă. Alături de dramele răscolitoare, care dezbat probleme vitale pentru omenire, stimulând gândirea spre găsirea unor soluții necesare mersului înainte al societății, spectatorii doresc să vadă și comedii, de la biciuitoarele comedii satirice până la blindele farse, în care mici defecte morale sunt luate în deridere, întru corectarea celor vinovați și îmbunătățirea moravurilor sociale.

Dramaturgia realist-socialistă nu a aruncat peste bord nici unul din genurile care s-au dovedit apte a sluji telurile noii societăți, țeluri umaniste prin excelență. Genurile au suferit însă o transformare radicală, restructurându-se după cerințele noului conținut.

Și iată cum vodevilul, cu tot cortejiul său de situații neprevăzute, de qui-pro-quo-uri și încurcături pline de haz s-a alăturat arsenalului artistic folosit de scriitorii realist-socialiști pentru combaterea relelor sociale și pentru educarea spectatorilor.

„La telefon, Taimirul“ este un astfel de vodevil, scris de K. Isaev și A. Galici cu mulți ani înainte. De altfel, nici pentru noi nu este o piesă nouă. Spectatorii mai vechi — ca să nu zic mai bătrâni — ai teatrului bucureștean își amintesc desigur spectacolul pus în scenă acum mai bine de zece ani, cu aceeași comedie, la teatrul Odeon. Și atunci și acum piesa s-a bucurat de succes. De ce?

Nu numai pentru că piesei nu-i lipsește nici unul din mijloacele specifice genului, menite a stârni risul nestăvilat al spectatorilor. E adevărat că întâlnim aici și tipuri clasice de comedie — (distratul care-și caută peste tot pijamaua, fără să bașe de seamă că, de fapt, e îmbrăcat cu ea, timidul îndrăgostit care se bîlbîie îndată ce e vorba de dragostea lui, cîntăreața care se crede genială și pianistul plictisit) — și situații tot atât de „clasice“: qui-pro-quo-uri multiplicat în câteva exemplare (Liuba e luată drept Dunia și viceversa, Diujnikov se dă drept Kirpicinikov și e luat drept Fortunato etc.), apariții neprevăzute, un telefon care sună exact cînd n-ar trebui etc. Dar, în același timp, piesa aduce cu sine o idee extrem de prețioasă, pe care o comunică cu simplitate și umor: imensa, curcitură solidaritate și generozitate a oamenilor sovietici, pentru care cauza generală, obștească, patriotică se identifică cu cauza personală, individuală. De aceea, tipurile „clasice“ ale vechiului vodevil apar aici modificate, prin însuși conținutul nou de viață pe care îl exprimă: distratul Kirpicinikov este în același timp un om generos, gata oricînd să sară în ajutorul unui tovarăș, fie pentru a-i rezolva o problemă de ordin sentimental, fie pentru a duce la capăt o grea sarcină profesională, timidul îndrăgostit este un geolog de valoare, capabil a rezolva probleme dificile, bătrînul Baburin este un colhoznic fruntaș și un om pasionat, gata să dea peste cap pe toți birocrații și incuții care încurcă treburile. Pînă și apriga nevastă a lui Kirpicinikov renunță la căcăleala ei de femeie geloasă și aleargă să rezolve problema rulmenților, hotărîtă să-și petreacă toată noaptea la datorie, cînd aude că de sosirea la timp a rulmenților depinde întreg bunul mers al muncii în îndepărtata, dar importantă peninsulă sovietică Taimir.

Așadar, odată cu interesul amuzat stîrnit de toate încurcăturile hazoase ale comediei, publicului i se trezește simpatia pentru oamenii sovietici, pentru sufletul lor larg, generos. E drept că uneori autorii s-au lăsat tirîți de propria lor fantezie pe panta unor efecte de mai slabă calitate artistică. Episoadele legate de misteriosul personaj Fortunato sînt exterioare ideii centrale și încarcă comedia cu un balast de efecte ieftine. Este de altfel unul din motivele pentru care comedia a fost criticată la vremea ei în U.R.S.S. Dar în ciuda acestor slăbiciuni „La telefon, Taimirul“ amuză și educă.

Punerea în scenă a unui asemenea gen de comedie nu e lipsită de dificultăți. Incontestabil e nevoie de mult simț al umorului, pentru a înțelege și a exprima substanța comică a situațiilor și personajelor. În același timp, este nevoie de mult simț al măsurii, pentru a nu risca, printr-o sărjă neoportună, o denaturare a conținutului piesei și o răsturnare de planuri.

Tînăra regizoare Rodica Gheorghiu are

o înclinație deosebită spre comedie, însușire de preț, care trebuie cultivată, dîndu-i-se mai des posibilitatea să și-o pună în valoare. Spectacolul de la Nottara are haz și pe alocuri, umor de bun gust.

Nu totdeauna însă regizoarea știe să păstreze măsura și să îndrume interpretării pe linia unui umor de bună calitate. Din această pricină, spectacolul este lipsit de unitate. În loc să atenueze unele efecte gratuite ale textului, regizoarea le-a îngroșat, trăgînd unele personaje pe linia unui grotesc ce iese din stilul piesei — ca de pildă, Bărbatul furios (Mihai Badiu) sau Entuziasta etajului XIII (Neofita Pătrașcu), care, nu știu de ce, a căpătat în scenă aspectul unei cretine, deși în piesă e vorba doar de o femeie simplă și inimoasă. Aceleași tendințe de îngroșare îi aparține interpretarea dată de Arcadie Donos lui Kirpicinikov, care apare greoi și forțat comic, în contrast izbitor cu interpretarea sobră, de mare finețe și de un comic discret a soției lui Kirpicinikov, realizată de Vali Cios.

Un episod reușit este acela al cîntăreței (interpretată de Puica Stănescu cu umor, ușor șarjat pentru a se puncta satira, dar fără stridențe), episod căruia interpretul pianistului acompaniator, Nicolae Turcu, îi adaugă un grăunte generos de sare, creînd un portret de un comic copios, printr-o maximă concentrare a mijloacelor de expresie, ajungînd aproape la esențializarea lor.

Mulți au fost desigur surprinși să l vadă pe Constantin Codrescu jucînd comedie și încă un gen atît de deosebit de tot ce a jucat el pînă acum. Talentul și sensibilitatea îl ajută să se achite onorabil, fără a îndepărta totuși impresia că a îmbrăcat hainele altuia.

Mai acasă la el în genul comic, G. Gîmă în rolul bătrînului Baburin ne-a făcut să ne întrebăm de ce nu apare mai des acest actor pe scenă. (N-am uitat interpretarea dată în anii trecuți lui Perchin din „Mică burghezi“). Și ne-am bucurat că tînărul G. Crișmaru n-a căzut în ispită pe care n-a ocolit-o Ion Lucian (în emisiunea radiofonică) în rolul timidului Andrei Nikolavici, ci a dat personajului o candoare

desen de D. HARITON

Arcadie Donos în rolul lui Kirpicinikov

suavă și o foarte ușoară gingăveală, ferindu-l de ridicol.

Cu regret trebuie să spunem că interpretele celor două fete, Victoria Gheorghiu (Liuba Popova) și Elena Pop (Dunia Baburina) mi s-au părut mai puțin adecvate rolurilor lor, cea dintîi avînd prea puțin din candoarea rolului, iar cea de a doua păcătînd tocmai în sens contrar, printr-un aspect de fetiță cu codițe, ratînd momentele lirice.

Adăugăm la aceste nepotriviri ritmul pe alocuri greoi, lipsit de trepidăția înfrigurată pe care acțiunea piesei o cerea. Să nu uităm că locatarii etajului XIII erau niște oameni foarte ocupați, care aleargă grăbiți la treburile lor, încercîndu-se pe deasupra și cu treburile tovarășului lor.

Sînt unele slăbiciuni remediabile, asupra cărora colectivul de interpreți ar trebui să mai reflecteze. Aceasta e cu atît mai necesar, cu cît îi vedem piesei o prezență de lungă durată pe afișul Teatrului „C. Nottara.“

Margareta Bărbuță

Grupul proletarilor din „Misterul buf“

Insemnări teatrale

MAIAKOVSKI ȘI SPUTNIKUL

Era la Moscova, într-o seară de aprilie a anului care ne-a părăsit nu de mult. Imi pusesem în gînd să particip la o reconstituire istorică: Teatrul de satiră reprezentă „Misterul buf“ de Majakovski, piesă care se pregătea să împlinească respectabila vîrstă de patru decenii.

Așteptam în stal, cu emoție și curiozitate, spectacolul care, în mîntea mea, trebuia să evoce atmosfera febrilă, entuziastă, din acele 7 noiembrie 1918, cînd a avut loc premiera maiakovskiană pe scena Teatrului comunal de dramă muzicală din Petrograd.

Cortina n-a întîrziat să se ridice. Numai că predispozițiile mele... istorice s-au lăsat contrazise de la bun început. M-am pomenit cu un prolog — inexistent în versiunea originală — scris, de curînd, de Semion Kirsanov: poetul contemporan vorbea cu Maiakovski, îi cita versurile, asociindu-le, fără nici un fel de dificultate, cu a patruzecea aniversare a marelui Octombrie, cu ziua noastră de astăzi. Am fost determinat să constat, după primele clipe de relativă surpriză, că ritmul specific, cascadele abrupte, cadența revoluționară, gîndul îndrăzneț al versului maiakovskian, nu se mărginesc la confruntarea cu istoria, descoperindu-și o pasionată vibrație contemporană.

N-am apuca să fac această reflecție și un actor s-a grăbit să relateze pe scurt cuprinsul primelor secvențe din text.

Acțiunea scenică se precipită. În actul II e parcursă o întregă epocă istorică, sugerînd drumul Rusiei de la autocrație prin republica burghezo-democratică, la revoluție. Acționează următoarele personaje: proletariatul, prin rai și iad — tratate de regizorul Plucek într-o manieră grotescă —, îndemnîndu-ne să ajungem la concluzia de neclintit că nimic nu e în stare să împiedice marșul victorios al clasei muncitoare, „drumul revoluției“ (cum îl numește Maiakovski). În spre final, ajunși la pămîntul făgăduit al socialismului, proletariatul (care se desemnează într-un impresionant grup sculptural, după cum se vede în fotografia alăturată din spectacolul de la Teatrul de satiră din Moscova) cîntă apoteoza Comunei.

Și, ca o urmare pe deplin logică, după finalul din textul maiakovskian, lumina se stinge în scenă, se aude o dezmătură și un sputnik luminos începe să se învîrte în jurul pămîntului. (Pămîntul constituitese de la debutul piesei, decorul unic conceput ingenios de pictorul scenograf Tișler pentru spectacol; în măruntaiele pămîntului se adăpostea, la nevoie, iadul, iar prin agățarea citorva nori în prim plan se obținea, după necesitate, raiul).

Acest nou epilog se înfîlnește cu prologul lui Semion Kirsanov: ambele nu fac parte din versiunea inițială a lui Maiakovski, dar se integrează fără defect în compoziția piesei, în orientarea ei revoluționară. Regizorul Plucek, care a tălmăcit cu strălucire sensurile „Misterului buf“, a înțeles că aceste adăugiri nu constituie un corp străin în economia lucrării dramatice, împlinînd, dimpotrivă, intențiile autorului, menirea artistică, agitatorică, a operei sale. De altfel însuși Maiakovski spunea: „În viitor cei care veți expune, veți pune în scenă, veți tipări „Misterul buf“, schimbați-i conținutul, făceți-l contemporan, consonant cu ziua respectivă, cu minuta respectivă“.

Regizorul a pornit de la versul din apoteoza finală:

„Al nostru-i acest pămînt!“

Versului respectiv i s-a alăturat, probabil, o replică a unuia dintre proletarii, Mecanicul:

„Noi, făurarii de pămînturi noi,

„decoratorii de planete,

„noi, făcătorii de minuni...“

Și lui Plucek i s-a părut, așa cum ni s-a părut și nouă, fără echivoc, în sală, că Maiakovski se gîndea, după cucerirea revoluționară a „acestui pămînt“, la proletarii ca la niște „făurari de pămînturi noi“, ca la niște „decoratorii de planete“. Tocmai de aceea sputnikul luminos a descins firesc în scenă din textul maiakovskian, din desfășurarea conflictului care stă la baza „Misterului buf“.

Maiakovski și sputnikul. Contemporaneitatea și frumusețea neobișnuită a poeziei comunismului, a germenilor ei viguroși din opera maiakovskiană. Revoluția și teatrul, confundate în admirabila sinteză scenică a „Misterului buf“, adusă la luminile rampei de fantezia unui înzestrat regizor realist-socialist...

Horia Deleanu

Intr-o zi...

Nu am cîtuși de puțin intenția să surprind în cadrul limitat al acestei scrisori tot ceea ce se petrece într-o zi la Moscova. Pentru asta ar fi nevoie de o armată de reporteri și de kilograme de hîrtie, și tot nu se știe dacă treaba ar ieși așa cum se cuvine.

Dar nici operația de selecționare nu e simplă. Ce să alegi mai întii din viața acestui oraș în care totul este organizat la o scară de dimensiuni încă neîntîlnite în alte metropole?

Totuși să încerc...

Vladivostokul e și mai aproape

La ora 19,10 fix, de pe aerodromul Vnukovo pleacă în cursa obișnuită, pe traseul Moscova-Vladivostok, avionul cu reacție pentru pasageri „Tu-104 A”. Cei interesați știu că drumul durează 13 ore și 20 de minute.

Azi însă...

Azi, după ce toți pasagerii și-au ocupat locurile, pilotul le-a comunicat noutatea:

— Vladivostokul e și mai aproape. Mîine dimineață, la ora 6 și 20 de minute, avionul nostru va ateriza pe aerodromul din Vladivostok.

Deci, de azi înainte, de la Moscova la Vladivostok se va putea ajunge în numai 11 ore și 10 minute. În cursa lui, avionul va face doar două escale: la Omsk și Irkutsk.

Nu, Orientul îndepărtat nu mai e departe!

Spartachiada de iarnă

Sezonul sportiv de iarnă este în toi. Iubiții sporturilor de iarnă au posibilitatea să asiste la întreceri pasionante, — internaționale și locale — de patinaj, hochei, schi, remarcabile prin spectaculozitatea și nivelul înalt la care se desfășoară.

Azi, pe stadionul Pioneerilor a avut loc deschiderea festivă a spartachiadei de iarnă organizată de asociația sportivă „Trud”.

Întrecerile preliminare au reunit peste un milion de tineri, reprezentînd 6860 de colective.

Merită subliniat faptul că mulți dintre „anonimii” prezenți azi la start în fața spectatorilor moscoviți, au obținut rezultate care le dau dreptul să aspire la gloria sportivă. Aș cita-o în primul rînd pe muncitoarea Mamaeva de la uzina de combine din Krasnoiarsk. Ea a parcurs distanța de 1.500 m în 2 minute 37 secunde, rezultat care îi dă dreptul să intre în componența echipei reprezentative de patinaj a U.R.S.S.

Sportul nostru dispune de o rezervă inepuizabilă de cadre tinere.

Întîlnire cu Michelangelo

Vădit emoționat, tînărul ghid dă explicații, iar vizitatorii înscriu grăbit cuvintele lui. Absorbiți, cuceriți de arta marilor pictori ai Renașterii italiene, ei trec de la un tablou la altul și în fața lor se dezvăluie marea sens al pinzelor lui Leonardo da Vinci, Michelangelo, Rafael, Tizian...

Unde s-a deschis expoziția aceasta?

Cu aproximativ un an în urmă, profesoara de istorie Galina Kosova, de la școala nr. 264 din Moscova, a inițiat o adevărată operă de educație artistică a elevilor ei, urmînd să le trezească dragostea pentru artele plastice. La lecțiile de istorie antică a Egiptului, Greciei, Romei ea le vorbea despre cultura acestor țări, completînd expunerile cu vizite sistematice la muzele de artă din Moscova.

Așa se face că în ziua cînd au început să studieze epoca Renașterii italiene, elevii claselor a VII ale școlii medii nr. 264 din Moscova, împreună cu profesoara Galina Kosova, au hotărît să organizeze o expoziție proprie,

formată din reproduceri după tablourile pictorilor italieni.

Pentru aceasta au petrecut ceasuri întregi în muzee, studiînd atent originea, au cercetat mult material documentar, au organizat cercuri speciale. Și rezultatul a fost cel dorit.

La expoziția elevilor de la școala nr. 264 pot fi admirate reproduceri după celebrele „Giocconda”, „Cina cea de taină”, „Autoportretul” lui Leonardo da Vinci, „Sclavul” lui Michelangelo și multe alte pinze nemuritoare, care au învins timpul pecetluind triumful artei.

Obiective ale viitorului apropiat

Mă aflu la Institutul de proiectări „Glavmosstroj”.

Casa crește văzînd cu ochii. Adineauri a fost pusă prima piatră de temelie, și apartamentele își așteaptă deja locatarii. Dar casa aceasta nu uimește numai prin ritmul construcției. Pereții ei colorați în nuanțe gingașe, acoperișul aproape transparent, ferestrele enorme — totul șarmecă ochiul.

„Să nu credeți că toate acestea sînt de domeniul fantaziei. La sfîrșitul anului curent, în raionul Izmailovo din Moscova se va construi prima casă din masă plastică.

Masele plastice permit să se construiască edificii trainice, ușoare, frumoase. Casa din Izmailovo va fi prima „probă”, prima experiență.

Multe din cele ce azi ni se pare irealizabile, aproape fantastice, vor intra curînd în viața noastră de toate zilele.

Dar după cum casa din masă plastică, cu toată originalitatea ei, va semăna totuși cu oricare altă casă, tot așa și televizorul viitorului va semăna cu cel de

azi. Numai că ecranul va fi mai mare, iar semiconductorii vor permite ca cutia să nu aibă dimensiunile de azi, ci mult mai reduse. Dar să încercăm să urmărim un program de televiziune al viitorului apropiat. Emisiuni din Varșovia... Din Praga, Sofia, București... Fire nevăzute vor lega între ele orașele patriei noastre, vor trece dincolo de granițele ei. „Firele” acestea sînt de două feluri: subpămînlene — prin radioreleu, și aeriene — prin cablu cocsial. De curînd a început construirea liniilor de radioreleu între Moscova și Smolensk, Leningrad și Tallin. Minerii din Kohla-larve au și început să urmărească emisiunile postului de televiziune din Leningrad. În cursul septenarului, lungimea acestor „fire subpămînlene nevăzute” va crește de 6 ori!

Pe mari distanțe se va întinde și cablul cocsial, care va permite să aibă loc simultan 2.000 de convorbiri telefonice și programe de televiziune. Cablul acesta va mai săvîrși încă o „minune”. Acum, cînd aveți nevoie să vorbiți cu alt oraș, primiți deseori de la centrala telefonică următorul răspuns:

— Linia este ocupată, reveniți!

Cînd cablul cocsial va lega Moscova cu Minskul, Kievul și alte centre mari, nu veți mai fi nevoiți să reveniți „peste o oră”. Legătura între orașe va fi la fel de simplă ca și cea din interiorul orașelor Muncii telefoniste, utilajul complicat al centrelor va fi înlocuit de stația de telefon automată.

Technica nouă va face an de an traiul nostru tot mai ușor.

M. Ivanov

Moscova, februarie 1959.

TRAGEDIA NU SE VA REPETA

Vă amintiți soarta tragică a doctorului Dimov, eroul nuvelei „Zvopăiata” de Cehov? Medic și savant talentat, el a murit încercînd să salveze un copil atins de difterie. Aspirînd cu ajutorul unui pai pielețele albe din gîtul micuțului care se înăbușea, îndrăznețul medic s-a mîlpsit de aceeași boală și a murit. Se spune că cazul descris de Cehov s-a întîmplat cu adevărat și că victima a fost doctorul Dubrovo. Pe vremea aceea „nodul călăului” (cum numeau medicii difteria), înăbușea zeci și uneori sute de mîci locuitori ai Petersburgului. În decurs de un sfert de secol înainte de Revoluția din Octombrie au fost în întreaga Rusie, aproape 6 milioane astfel de cazuri.

De atunci, multe lucruri s-au schimbat. Omenirea a izbutit să combată flagelul cu ajutorul vaccinului antidifteric. Dar după al doilea război mondial, difteria era socotită de către specialiști drept „cea mai gravă boală din Europa”.

După război, populația Leningradului — orașul martir care a cunoscut greutățile blocadei, exodul și întoarcerea locuitorilor săi — a avut de suferit o bucată de vreme, din pricina acestei boli. Evident nu mai era vorba de groaznică epidemie din vremea lui Cehov.

Și totuși, medicii din Leningrad și-au asumat sarcina de a face să dispară difteria ca boală de masă. Zece ani este un răstimp scurt pentru a extermina un flagel datînd din epoca lui Hipocrat. Cu toate acestea, milioanele de locuitori ale orașului-erou nu mai au astăzi a se teme de această periculoasă boală infantilă (și nu numai infantilă).

Iată ce relatează, în legătură cu aceasta, medicul șef al orașului Leningrad, Natalia Grigorieva.

Cu puțin timp înainte de a începe noi asaltul decisiv contra difteriei revista engleză „Lancet” („Bisturiul”) s-a văzut nevoită să recunoască „ineficiența organelor sănătății publice din Marea Britanie și neputința lor de a lichida difteria care bîntuie printre copii”. Aceasta înseamnă că medicii britanici nu reușeau să organizeze o vaccinare totală a copiilor și că ei nu o puteau repeta la intervale regulate și egale. În fond era vorba de o problemă de organizare, întrucît vaccinul injectat cu scop profilactic este același în toate țările. Tocmai această problemă de organizare trebuia să o rezolvăm și noi, leningrădenii, pentru a reuși să înfruntăm ceea ce nu izbutiseră autorităților sanitare din Anglia și din numeroase alte țări.

Persoanele nevizitate ar putea crede că nu e mare lucru să vaccinezi toți copiii cînd ai la dispoziție vaccinul și personalul medical necesar. Dar lucrurile sînt mult mai complicate în realitate, mai cu seamă într-un mare oraș modern. Am fost obligați să desfășurăm o intensă activitate de popularizare și educație. A trebuit să convingem milioane de mame care au devenit ajutoarele noastre. Și am reușit. În fiecare casă adulții ne ajutau la depistarea copiilor nevaccinați.

Iar acum, cînd treaba a fost făcută, putem spune cu justiție că e o minune: medicii leningrădeni au știut să-și facă nenumărați prieteni și ajutoare. Poporul a fost alături de ei.

M. Popovski

Expoziția de la Dalles

Insemnările din cartea de impresii

Cititorule care parcurgi aceste rînduri, am să mă strădui să-ți înfățișez, deși lucrul nu-i deloc ușor, entuziasmul vizitatorilor care pășesc pragul Expoziției „U.R.S.S. în plin avînt al construirii comunismului”, organizată de A.R.L.U.S. la Dalles.

Prin porțile devenite neîncăpătoare ale expoziției se scurg în suvoaie nesfîrșite mii și mii de oameni. Numai duminica trecută au fost 10.000! De la deschidere și pînă astăzi — peste 35.000! De la deschiderea expoziției n-a trecut decît o săptămînă, dar în acest răstimp s-au perindat nenumărați oameni dornici să facă nemijlocit cunoștință cu minunile secolului nostru, sputnicii și racheta cosmică sovietică.

Desigur, multora le sînt cunoscute din articole și broșuri, din documentate lucrări, sau din prelegeri, epocalele realizări ale oamenilor sovietici pe drumul construirii comunismului. Nu ne îndoim, de asemenea, că mulți dintre cei care pășesc pragul expoziției cunosc și împrejurările în care, pentru prima oară în istorie, oamenii sovietici au reușit să proiecteze în spațiu primii sateliți ai Pămîntului și, apoi, prima planetă artificială a sistemului nostru solar.

Dar, una este să citești despre toate aceste minuni făptuite de om și alta e să le vezi cu proprii-ți ochi. În fața acestor realizări inima prinde să-ți bată năvalnic, simți parcă că devii mai mare, mai puternic, te simți mîndru că omul e făuritorul acestor complicate și strălucitoare vehicule interplanetare.

Aceste simțăminte ale miilor de vizitatori de la Dalles și-au găsit răsunset în cartea de impresii a expoziției.

Dar, să deschidem cartea și să dăm cuvîntul vizitatorilor. Iată, de pildă, ce scrie muncitoarea Paicu Victoria:

„Ceea ce am văzut în expoziție m-a impresionat și m-a interesat, deoarece am urmărit de la început evoluția sputnicilor. Acest vis, astăzi împlinit, îmi evocă lupta pe care au dus-o înaintașii noștri pentru a destrăma misterul adîncurilor cerești. Este o fală și o mîndrie a științei și a poporului care a creat-o”.

Iar inginerul Ștefan Ciprian își exprimă astfel entuziasmul: „Sînt fericit că am văzut cu ochii mei realizările minunate pe care pînă acum numai le gîndisem, dar nu le puteam imagina”.

Emoționante, mărturisind aceeași uimire și admirație în fața uluitoarelor realizări ale științei sovietice sînt și însemnările pilotului aviator Comănescu, cele ale elevilor de la școala medie nr. 7 „I. L. Caragiale”, ale ostașului Nicolae Ion, ale studenților de la facultatea de matematică și fizică a Universității „C. I. Parhon”.

Am solicitat impresii despre expoziție și unor personalități ale vieții noastre culturale. Imi îngădui să reproduc aici impresiile poetului Al. Andrițoiu și ale lui Radu Beligan, artist emerit al R.P.R. „Expoziția de la Dalles — ne-a declarat Al. Andrițoiu — ne informează practic despre ceea ce intuiserăm abia teoretic. Zic intuiserăm, întrucît fantazia cea mai fabuloasă a rămas cu mult în urma recentelor izbînzii științifice. Trei sputnici, trei etape în cucerirea Cosmosului. Pe Pămînt, intervalul dintre etape este numai de cîteva luni, dar mutată în Cosmos, proporția devine imensă, tîlmăcînd mii și mii de kilometri. Panourile, sputnicii și toate celelalte expozate, ne copleșesc. Le pricepem deosebit de bine cu inima, dar, vai, mult mai puțin cu creierul. Știm doar atît: savanții sovietici au măsurat neantul și ne zguduim minunîndu-ne”.

Iar Radu Beligan ne-a declarat: „Contemplînd machetele acelor mesageri ai omului în spațiile siderale m-am simțit mîndru că sînt cetățean al unei țări care face parte din lagărul socialismului și al păcii. Expoziția de la Dalles este un simbol al victoriilor uriașe ale gîndirii, puterii de organizare și forțelor creatoare ale oamenilor sovietici”.

Sputnicii la București! Un eveniment într-adevăr deosebit. Trebuie să mergi să-i vezi, cititorule, cu proprii-ți ochi, pentru a-ți putea da seama de cîte minuni este în stare mintea omului descălușat de robia capitalismului.

Al. Brătescu

Victoriile à la Pyrrus ale mareșalului von Manstein

de A. I. EREMENKO
Mareșal al Uniunii Sovietice

La Moscova a apărut recent lucrarea mareșalului Uniunii Sovietice A. I. Eremenko, „Impotriva falsificării istoriei celui de al doilea război mondial”. În această carte, cunoscutul comandant militar sovietic demască pe bază de fapte pe falsificatorii istoriei, foștii generali hitleriști. Guderian, Manstein, Doerr, Tippelskirch, Mellentin și alții, care în ultimii ani au publicat cărți cu privire la desfășurarea celui de-al doilea război mondial. În capitolul pe care-l publicăm mai jos cu unele mici prescurtări este vorba de bătălia Stalingradului, bine cunoscută autorului.

La examinarea lucrării generalului-feldmareșal Erich von Manstein trebuie să ținem seama de la bun început, că mulți dintre confracții săi de arme, ca de altfel și susținătorii anglo-americani ai militarismului german, îl consideră pe feldmareșal drept „cea mai remarcabilă personalitate strategică a Wehrmachtului”. Nedisprețuind asemenea păreri, Manstein încearcă, în cartea sa „Victorii pierdute”¹⁾, publicată la Bonn în 1955, să-și convingă cititorii că lui îi revin lauri multora dintre „strălucitele” victorii care din păcate au fost pierdute din vina lui Hitler. Acesta este și sensul titlului pretențios al cărții²⁾.

Pe lângă autoreclama, care nu urmărește altceva decât să-i ridice valoarea, Manstein încearcă să denatureze faptele istorice, să diminueze rolul Uniunii Sovietice și al forțelor ei armate în nimicirea Germaniei hitleriste. Totodată, el încearcă să demonstreze că comandanții militari fasciști, și în primul rând el, s-au manifestat ca remarcabili teoreticieni și neîntrețuți maștrii ai artei militare. Chiar dacă au suferit uneori înfringeri, ele chipurile nu s-au datorat decât numai grosolanțelor greșeli ale lui Hitler, șeful statului și comandantul suprem al armatei germane.

Fișeste, nu tot ceea ce a scris Manstein este nefondat: în carte există și pasaje care reflectă evenimentele în mod mai mult sau mai puțin obiectiv — îndeosebi cele de a căror evoluție contrarie planurilor Germaniei fasciste nu este răspunzător el, ci alt general german. Așa, de pildă, Manstein descrie mai mult sau mai puțin fidel desfășurarea luptelor de la Stalingrad până în momentul în care el însuși a devenit unul din participanții la catastrofa finală a bătăliei. Nu se poate, de asemenea, să nu subliniem faptul că cartea lui Manstein, ca de altfel și alte lucrări asemănătoare, cuprind o serie de informații interesante, bazate pe fapte. Asemenea informații pot fi înțelinite, de pildă, în capitolele referitoare la operațiunile militare din Apus, desfășurate înainte de începutul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, în descrierea bătăliei pentru Crimeea, precum și presărate pe ici, pe acolo în cuprinsul cărții.

Totuși, nu despre asta vreau să vorbesc acum, ci despre denaturarea adevărului istoric, deoarece falsurile abundă, îmbrăcând aspecte și scopurile cele mai diverse. Să ne referim aici la cele mai importante; de altfel, ele seamănă leit cu cele semnalate atunci când a fost vorba de cartea lui Guderian...

Unul din cele mai importante capitole ale cărții lui Manstein îl constituie, firește, acela consacrat Stalingradului, și în care feldmareșalul încearcă să se prezinte nu atât ca memorialist, martor al evenimentelor, cât ca „istoric” și „cronicar imparțial”.

Înainte de toate, Manstein vrea să-și convingă cititorii că Stalingradul nu a însemnat punctul de cotitură al celui de-al doilea război mondial, așa cum consideră covârșitoarea majoritate a omenirii.

¹⁾ Toate trimiterile se referă la ediția germană: Erich von Manstein, *Verlorene Siege*, Athenäum-Verlag, Bonn, 1957.

²⁾ Cartea lui Manstein a fost primită în mod elogios în multe țări capitaliste, inclusiv în Franța și S.U.A. Aceasta înseamnă că metoda de falsificare a cursului războiului trecut folosită de el a fost pe placul tuturor militaristilor.

Altfel în convorbirile personale cu autorul acestor rânduri, cit și în cuvântările publice rostite în timpul războiului, Năkita Sergheevici Hrușciov a arătat că în bătălia Stalingradului, care a durat mai bine de șase luni, poporul sovietic și armata sa au săvârșit fapte de vitejie nemuritoare, pricinuind armatei fasciste cea mai grea înfringere și realizând astfel cotitura hotărâtoare în desfășurarea întregului război.

Încă pe la jumătatea lunii octombrie 1942, în tocul luptelor pentru Stalingrad, tovarășul Mao Tze-dun scria:

„Bătălia aceasta nu constituie numai un moment de cotitură în desfășurarea războiului sovieto-german, nu numai un moment de cotitură în desfășurarea actualului război mondial împotriva fascismului, ci și un moment de cotitură în întreaga istorie a omenirii”.

Nu numai Mao Tze-dun, dar și alți prieteni ai noștri de peste hotare au apreciat această victorie drept un moment de cotitură în desfășurarea războiului.

Vizitând Stalingradul, Hewlet Johnson, cunoscut militant progresist pe tărâm obștesc și neobosit luptător pentru pace, a notat în cartea de impresii a Muzeului Apărării Țării Stalingradului următoarele rânduri: „Principala tulpină a copacului fascist a fost tăiată la Stalingrad, de către oamenii Stalingradului.” Iar un grup de scriitori indieni au înscris în aceeași carte cuvinte nu mai puțin emoționante: „Stalingradul a câștigat nu numai admirația, dar și recunoștința popoarelor din întreaga lume. Prin eroica sa izbândă, el a schimbat cursul istoriei, salvând omenirea de robia fascistă...”

Deosebit de semnificativă este aprecierea dată bătăliei de la Stalingrad în Republica Democrată Germană. Luind cuvântul la sesiunea științifică a comisiei istoricilor din Uniunea Sovietică și Republica Democrată Germană, care a avut loc în 1957 la Leipzig, Otto Kories (fost comandant al diviziei 295 de infanterie germană, în prezent colaborator științific al Institutului de istorie militară al Ministerului Apărării Naționale al R.D.G.) a spus: „Știm că ea (bătălia de la Stalingrad — A.E.) nu numai că a avut o însemnătate militară hotărâtoare, dar a constituit și începutul unei schimbări în situația politică internațională... Înfringerea de la Stalingrad a însemnat înfringerea forțelor agresive ale imperialismului... Bătălia de la Stalingrad a exercitat o uriașă influență politică asupra poporului german, asupra aliaților Germaniei, asupra Europei, asupra întregii lumi”³⁾.

Dar nu numai noi și prietenii noștri apreciem victoria de la Stalingrad ca un punct de cotitură în istoria celui de al doilea război mondial. Lucrul acesta au fost nevoiți să-l recunoască și mulți dușmani, dintre aceia care au mai păstrat un rest de obiectivitate în analiza evenimentelor istorice.

În a sa „Istorie a celui de al doilea război mondial”, Kurt Tippelskirch scrie: „Deși în ansamblul războiului, evenimentelor din Africa de nord li se acordă un loc mai important decât bătăliei de la Stalingrad, totuși catastrofa de la Stalingrad a zdruncinat mai puternic armata și poporul german, deoarece ea s-a făcut mai adinc resimțită. Acolo a avut loc ceva

³⁾ *Kommission der Historiker der DDR und der Ud SSR. Probleme der Geschichte des zweiten Weltkrieges*, Bd. 2, Akademie-Verlag, Berlin 1958, S. 428.

⁴⁾ Tippelskirch K. *Istoria celui de al doilea război mondial* Ed. Izdatinlit, Moscova, 1956, pag. 256.

de neînțeles, ceva ce nu s-a mai întâmplat din 1806, și anume pieirea unei armate în încercuirea dușmanului”⁴⁾. Vorbind despre Africa de Nord, Tippelskirch nu vrea evident să jignească orgoliul celor care-l plătesc.

Generalul Zeitzler, care în timpul bătăliei de la Stalingrad a fost șeful marelui stat major general al trupelor terestre ale Wehrmachtului, declară și el fără ocol: „Cursul evenimentelor a arătat că bătălia de la Stalingrad a constituit într-adevăr punctul de cotitură al întregului război”⁵⁾.

Foarte limpede se pronunță în această problemă și Hans Doerr în cartea sa, „Campania împotriva Stalingradului”. El afirmă că „...Stalingradul a devenit punctul de cotitură al celui de al doilea război mondial. Pentru Germania, bătălia de la Stalingrad a fost cea mai grea înfringere din istoria ei, pentru Rusia — cea mai mare victorie. La Poltava, în 1709; Rusia a dobândit dreptul de a se număra printre marile puteri europene, iar Stalingradul a constituit începutul transformării ei într-una din primele două mari puteri mondiale”⁶⁾.

Citatele de mai sus, al căror număr poate fi lesne sporit, nu necesită comentarii. Ele vorbesc elocvent despre însemnătatea Stalingradului pentru deznodământul celui de al doilea război mondial, pentru destinele omenirii.

Să ne referim acum la opiniile feldmareșalului Manstein în această problemă. Fișeste, Manstein nu poate nega cu desăvârșire însemnătatea bătăliei de la Stalin-

grad ca punct de cotitură al războiului, dar se exprimă într-o astfel de formă și cu atâtea rezerve încât, în fond o reduce la zero.

La pagina 322, în cartea lui Manstein se spune: „Firește, Stalingradul constituie un punct de cotitură în istoria celui de al doilea război mondial, în măsura în care la Volga s-a spart valul ofensivei germane, pentru ca apoi să se rostogolească înapoi, aidoma refluxului. Dar, oricât de grea a fost pierderea Armatei a 6-a (numai a Armatei a 6-a? — A.E.) aceasta n-a însemnat încă pierderea războiului în Răsărit și, în același timp, a războiului în general. S-ar mai fi putut

încă obține un rezultat nul dacă politicieni germani și comandamentul forțelor armate și-ar fi pus în față un asemenea scop”. Apoi: „Bătălia pentru Stalingrad este considerată de Soviete o lecție a hotărâtoare a războiului, din motive ușor de înțeles. Englezii atribuie o însemnătate identică „bătăliei pentru Anglia”, adică respingerii în 1940 a ofensivei aeriene germane declanșată împotriva insulelor britanice. La rândul lor, americanii înclină să atribuie victoria aliaților, participării lor la război. Și în Germania mulți consideră că Stalingradul a avut importanță „unei bătălii hotărâtoare”. În opoziție cu toate acestea trebuie, să remarcăm că nici unuia dintre evenimentele izolate ale războiului nu i se poate atribui o însemnătate hotărâtoare. Victoria nu este în fond decât rezultatul combinării unei serii de factori dintre care cel mai important este evident acela că, în cele din urmă, Germania, ca rezultat al politicii și strategiei lui Hitler, s-a dovedit incomparabil mai slabă decât adversarii ei”.

Aici Manstein atinge ca să ne exprimăm astfel, cea mai înaltă culme a „obiectivității”. De la această înălțime „amețitoare”, pentru el toate evenimentele și factorii războiului se confundă: și intensificarea apărării anti-aerene în 1940 în Anglia și potențialul material al părților beligerante, și nimicirea armatelor de elită la Stalingrad, și eșecul planurilor ambițioase ale „führerului”.

E absolut necesar să analizăm în amănunțime afirmațiile lui Manstein, deoarece interpretarea pe care o dă el problemei momentului de cotitură al războiului este de natură să deruteze chiar și pe un cititor avizat.

În primul rând, cu bună știință, Manstein încearcă să vire în aceeași oală evenimente deosebite în ce privește amploarea, să substituie evenimentelor cauzele lor, și nici măcar cele principale, ci cele secundare.

E limpede că nici un om dornic să aprofundeze evenimentele trecutului război mondial n-are să se apuce să susțină că una sau alta dintre bătălii a constituit cauza nimicirii definitive a Germaniei. Cauzele sînt câteva la număr, dar principala este superioritatea orînduirii noastre sociale socialiste asupra „noii ordini” instaurată de fasciști în Germania și introdusă în țările ocupate de ei.

Manstein susține că principala cauză a înfringerii Germaniei a fost faptul că ea „ca rezultat al politicii și strategiei lui Hitler s-a dovedit incomparabil mai slabă decât adversarii ei”. Dacă se are în vedere Germania ca atare, trebuie spus că date fiind resursele ei, indiferent ce politică ar fi dus, fie ea cea mai justă tot ar fi fost inferioară blocului celor trei mari puteri mondiale — U.R.S.S., S.U.A. și Anglia. Inferioară acestora ar fi fost, fără îndoială, chiar și în cazul cînd, datorită politicii lui Hitler și nu fără contribuția imperialismului din S.U.A. și Anglia ar fi acaparat toate resursele din Europa occidentală și, parțial din cea răsăriteană. Nu este un secret pentru nimeni faptul că resursele (avem în vedere potențialul economic și rezervele de oameni) nu pot hotărî singure soarta unui război.

Dacă ne referim, de pildă, la înfringerea Franței de către Germania în 1940, nu e greu să ne dăm seama că Franța, cu resursele ei proprii și cu sprijinul acordat de Anglia, nu era deloc mai slabă decât Germania hitleristă.

Iată ce scrie în această privință Guderian (pag. 84): „În Europa occidentală, Franța dispunea de cea mai puternică armată terestră și de cele mai mari forțe blindate. În mai 1940, forțele armate anglo-franceze din occident dispuneau de aproximativ 4.800 de tancuri, în timp ce armata ger-

⁷⁾ În memoriile lui Winston Churchill „Cel de al doilea război mondial” se arată că numărul diviziilor hitleriste destinate invaziei în Franța echivala cu numărul diviziilor franceze, engleze, belgiene și olandeze (135 divizii) care puteau fi folosite pentru apărare. În ce privește tancurile, Churchill citează și alte date, și anume 2.300 tancuri la francezi și chipurile numai 328 la englezi. Dacă e să considerăm datele lui Churchill mai exacte, atunci numărul tancurilor ambelor părți era aproximativ egal.

Desen de B. Efimov, (1942)

grad ca punct de cotitură al războiului, dar se exprimă într-o astfel de formă și cu atâtea rezerve încât, în fond o reduce la zero.

La pagina 322, în cartea lui Manstein se spune: „Firește, Stalingradul constituie un punct de cotitură în istoria celui de al doilea război mondial, în măsura în care la Volga s-a spart valul ofensivei germane, pentru ca apoi să se rostogolească înapoi, aidoma refluxului. Dar, oricât de grea a fost pierderea Armatei a 6-a (numai a Armatei a 6-a? — A.E.) aceasta n-a însemnat încă pierderea războiului în Răsărit și, în același timp, a războiului în general. S-ar mai fi putut

⁵⁾ V. Zeitzler, *Hotărâri fâlate*, Voenizdat, Moscova, 1958, pag. 209.

⁶⁾ Doerr H., *Campania împotriva Stalingradului*, Voenizdat, Moscova, 1957, pag. 15.

...mă, statistic, de numai 2.800, inclusiv locomobile blindate. În realitate însă, la eputul ofensivei nu existau decât aproximativ 2.200. Prin urmare, adversarul pune de o dublă superioritate, accentuată și de faptul că tancurile franceze nu superioare tancurilor germane, alții n'blindaj cit și pria calibrul tunurilor, deși în ce privește dispozitivele de nevrare și viteză, tancurile germane nu superioare. În ciuda existenței acestei puternice arme de luptă, Franța a creat "Linia Maginot" — cea mai puternică linie de fortificații din lume⁷⁾.

E limpede deci că problema nu constă mai în resurse, deși potențialul economic și rezervele de oameni, efectivele trupelor și armamentul joacă rolul principal, ci ales într-un război de lungă durată, obține însă să se aibă în vedere că Manstein a folosit raționamentele sale obiective cu privire la factorii și însemnătatea resurselor în scopul de a deruta citiții și a evita răspunsul la întrebarea: "Când, în ce moment anume al celui de al doilea război mondial a devenit limpede că Germania fascistă nu va câștiga războiul? Dar în felul acesta, Manstein n-a reușit să evite răspunsul la această întrebare atât de neplăcută pentru el... La început gura pe dinainte și a afirmat că după Stalingrad trebuia încercată o schimbare a războiului printr-un rezultat și nu după înfrângerea lui Rommel și după pierderea așa zisei „bătălii pentru Anglia“...

În realitate, de-a lungul întregii sale cariere, până la prezentarea bătăliei de la Stalingrad, el nu pomeneste nici un cuvânt despre necesitatea terminării războiului printr-un rezultat nul. Dimpotrivă, ține încăzel ideea că, dacă ar fi existat un drum...are justă a operațiunilor militare pe partea cartierului general hitlerist — că, dacă s-ar fi ținut seama de pădile lui Manstein — războiul ar fi putut să se termine cu succes, el recuște că bătălia de la Stalingrad a fost o înfrângere, după pierderea căreia mai era nimic de făcut decât de a încheia războiului printr-un rezultat nul. Și Manstein învinuiește pe Hitler faptul că n-a înțeles acest lucru.

...tinția noastră militară este departe de tribul vreunui din bătăliile trecutului și caracterul pe care-l atribuia Claudiu bătălii generale. Totuși, studiul evenimentelor istorico-militare reale, se poate să nu admitem că în fiecare războaiele mai importante ale timpurilor noastre au existat bătălii al căror sfârșit a exercitat o influență hotărâtoare asupra rezultatului general al înclăștării (de exemplu, bătălia de la Marna în perioada primului război mondial).

...i totuși, nu putem fi de acord cu Manstein că după Stalingrad războiul ar fi putut să se termine printr-un rezultat nul. Nu Stalingradul a fost sfârșitul bătăliilor germane, și după, această înfrângere n-a mai avut nici o poliție să se refacă. Afirmand această idee să avem în primul rând în vedere că dușmanul a suferit această mare înfrângere în momentul cind în Europa exista un al doilea front și, în al doilea rând, faptul că forțele noastre armate, ele poporului, sporeau necontenit, în vreme ce forțele statului fascist erau în creștere.

...este exclus ca Manstein să fi mizat posibilitatea scindării coaliției antihitleriste. Dar nu încapă îndoiială că popoarele aliate n-ar fi permis guvernelor să facă un compromis cu hitlerismul, analizând în amănunțime tergiversările lui Manstein trebuie să atragem atenția că nu vorba de cazuri izolate, ci de, ca să zicem așa, un întreg sistem de falsuri, ceea ce privește subaprecierea bătăliei de la Stalingrad. ne-am oprit la exemplul concret de mai sus, în primul rând ru că dezvăluie modul în care Manstein, falsificând faptele și recurgind la metode false, în al doilea rând, pentru faptul că, din păcate și în literatura noastră istorico-militară a existat și mai conștientă încă să existe pe ici pe colo, tendința de a diminua rolul acestei bătălii în de-al doilea război mondial.

...ezentind evenimentele care au urmat războiului, Manstein încearcă să imită cititorului ideea că grupul său de armate denumit „Don“ a reușit, chipurile, să localizeze succesul nostru de la Stalingrad și chiar, într-o oarecare măsură, să aprobe lovitură noastră, pregătind totuși condițiile pentru operațiunile ofensive ulterioare ale hitleriștilor. De asemenea, încearcă să impună ideea că numai „greșelile“ „făurite“, concretizându-se în trăgănarea începutului ofensivei din vara anului 1943, au fost cauzele „pierderii“ aceste victorii.⁸⁾ În realitate, ținind seama de afirmațiile lui

...lata cum s-a sfârșit pentru agresori bătălia de la Stalingrad. Trupele sovietice au nimicit aici 22 de divizii și au luat 91.000 de prizonieri, între care 24 de generali.

...Manstein reiese că, după Stalingrad, el n-a reușit să prezinte inițiativa strategică.

...Caracterizind însemnătatea operației „Citadela“ (ofensiva din arcul de la Kursk) Manstein scrie:

„Ea („Citadela“ — A.E.) a fost ultima încercare de a ne menține inițiativa în Răsărit. Odată cu insuccesul ei care echivala cu un eșec, inițiativa a trecut definitiv de partea sovietică. De aceea operația „Citadela“ constituie punctul de cotitură hotărâtor al războiului pe frontul din Răsărit...“ (pag. 473).

...Trăgind concluziile asupra campaniei de iarnă pe frontul din Răsărit, Manstein afirmă din nou:

„...Drumul de la Stalingrad până la Don a cerut inamicului mari jertfe. La sfârșitul acestei campanii el a suferit două înfrângeri grele. Inamicul nu și-a atins țelul — încercuirea întregului flanc german din sud (în realitate noi nici nu am avut asemenea scop) — A.E. ...La sfârșitul campaniei de iarnă inițiativa a trecut din nou de partea germanilor. Am reușit, într-o situație aproape disperată ca, la sfârșitul campaniei să câștigăm laurii victoriei“ (pag. 474—475).

...Să lăsăm pe seama conștiinței lui Manstein „laurii victoriei“. După pierderea a șase armate, dintre care două armate germane de elită, hitleriștii au reușit să folosească unele greșeli tactice ale noastre și să preseze parțial trupele sovietice care nu reușiseră încă să se consolideze pe pozițiile cucerite (Fronturile de sud-vest și de la Voronej înaintaseră prea departe, fără a avea rezerve suficiente, ceea ce a făcut ca contraloviturile parțiale ale dușmanului să aibă oarecare succes). Succesul acesta neînsemnat este însă înfrățit de Manstein ca o victorie care a redat armatei germane inițiativa ofensivei. Cine să creadă în seriozitatea unor asemenea concluzii?

...Se cuvine să amintim aici de proporțiile înfringerii provocată hitleriștilor în campania de iarnă 1942/43. Să-l cităm tot pe Manstein:

„Dacă în concluzie aruncăm o scurtă privire asupra desfășurării luptelor și evenimentelor din campania întreprinsă în iarnă anului 1942/43 în sudul Rusiei este necesar să relevăm înainte de toate incontestabilul succes al trupelor sovietice. Sovietele au reușit să impresoare o întreagă armată (în realitate două armate — A.E.) ba chiar pe cea mai puternică — armata 6-a — și s-o nimicească. În afară de aceasta, Sovietele au ras de pe fața pământului patru armate aliate, care au luptat de partea trupelor germane... Ca forță combativă, ele puteau fi considerate pierdute... În martie 1943, grupul lui Hollidt a primit denumirea de armata 6-a, totuși noi am pierdut definitiv principala masă de soldați care formau aproape douăzeci de divizii, precum și o parte însemnată din artileria și unitățile de ingineri din Rezerva Comandamentului Suprem.

...La pierderea acestor trupe mai trebuie adăugată cucerirea de către ruși a uriașului teritoriu, cu toate resursele lui, ocupat de noi în urma campaniei din vara anului 1942. N-am reușit să punem mina pe petrolul din Caucaz — unul din principalele obiective ale ofensivei noastre“ (pag. 467—468).

...În realitate, de-a lungul întregii bătălii de la Stalingrad hitleriștii au pierdut o

armată de peste un milion de oameni. În cursul bătăliei defensive care a durat patru luni, ei au dat, după cum se știe, peste 700 de atacuri, în cadrul cărora dușmanul a atacat cu înverșunare, zi și noapte, pozițiile noastre. Totul a fost pus în joc pentru a se îndeplini ordinul „făurului“, care reclama cu insistență cucerirea orașului (El a fixat patru termene de cucerire a orașului).

...În etapa defensivă a bătăliei, de la 17 Iulie și până la 19 noiembrie, dușmanul a pierdut peste 250.000 de morți și 580.000 de răniți. În cursul contraofensivei noastre, care a durat de la 19 noiembrie până la 11 decembrie, pierderile dușmanului s-au cifrat numai în morți la 94.000 de oameni iar în prizonieri la 72.000 (în această perioadă au fost nimicite în întregime trei armate ale sateliților fascismului și numeroase divizii germane), plus pierderile suferite în încercuire și care se ridică la cifra de 330.000 oameni. Astfel, pierderile totale ale Wehrmachtului în cele două etape ale bătăliei de la Stalingrad au totalizat 1.226.000 de oameni. Chiar dacă din această cifră se scade un număr de 100—150.000 de ostași care au fost răniți în etapa defensivă și care s-au reintors apoi în luptă, pierderile dușmanului tot se cifrează la peste un milion de oameni.

...Are dreptate Doerr cind afirmă că la Stalingrad, Uniunea Sovietică a câștigat o bătălie în care inamicul a fost distrus, și că nici unul din aliații ei nu se poate lăuda cu o asemenea victorie.

...Mai trebuie să avem de asemenea în vedere faptul că la Stalingrad hitleriștii au pierdut în asemenea măsură supremația aeriană, încit nu numai că nici nu mai puteau visa s-o redobândească, dar nici măcar să restabilească cît de cît echilibrul de forțe.

...Aici și-a găsit mormintul aviația de transport a Germaniei (numai pe frontul de la Stalingrad au fost doborâte 499 avioane de transport). E limpede că aceasta a constituit nu numai o pierdere materială, dar și o reducere simțitoare a efectivului de aviatori, printre care se aflau cadre dintre cele mai bune. (Aviatorii de pe avioanele de transport doborâte au declarat că la Stalingrad fuseseră trimiși toți instructorii școlilor de zbor).

...Și iată că, dind uitării această înfrângere catastrofală, Manstein nu se sfiește să afirme că „laurii victoriei“ din campania de iarnă a anului 1942-1943 au revenit hitleriștilor. Într-adevăr, neobrăzarea feldmareșalului învins nu cunoaște margini!

...Neînsemnătatea succese, cu caracter întâmplător, înregistrate de hitleriști în unele sectoare, la sfârșitul lunii februarie și începutul lui martie, au fost ridicate de Manstein la rangul de adevărate victorii, care au readus, chipurile, Wehrmachtului inițiativa strategică.

...Netemeinicia unei asemenea afirmații este evidentă, totuși trebuie să ne oprim în mod deosebit asupra acestei falsificări a evenimentelor, intrucit, uneori, ea a fost admisă parțial și în literatura noastră. Într-adevăr, cei care consideră că inițiativa a trecut definitiv în mâinile noastre abia după bătălia de la Kursk recunosc totodată, în mod tacit, că după bătălia de la Stalingrad a existat un moment cind inițiativa a trecut din nou în mâinile duș-

manului. Această părere nu este justă. Inițiativa strategică a trecut definitiv în mâinile noastre la Stalingrad!

...Însuși planul operației „Citadela“ elaborat de generalul Zeitzler și aprobat de Hitler arată cît de mult scăzuse tupeul „făurului“ și acoțiilor lui în urma înfringerii de la Stalingrad. Dacă în vara anului 1942, urmărind preluarea inițiativei după victoria noastră de lângă Moscova, Wehrmachtul a primit sarcina de a înainta pe distanțe de mij de kilometri spre sud și asta simultan în două direcții, spre Caucaz și Stalingrad, în vara anului 1943 cartierul general hitlerist a hotărât să dea o lovitură, cum s-ar zice „pentru o palmă de pământ“, pentru a și redresa cît de cît situația și, eventual, pentru a obține un rezultat „nul“ în război. Manstein se face luntre și punte pentru a-l convinge pe cititor că operația „Citadela“ a eșuat numai din pricina trăgănării termenului declanșării ei.

...În realitate însă principalele cauze ale eșecului operației „Citadela“ au fost următoarele: în primul rând, după terminarea bătăliei de la Stalingrad, raportul de forțe pe întreaga aripă de sud a frontului sovieto-german se schimbaseră în favoarea noastră. În fond, e vorba de faptul că în perioada bătăliei de la Stalingrad forțele noastre au crescut, iar forțele dușmanului au slăbit. Acest lucru s-a manifestat deosebit de clar după zdrobirea a șase armate ale dușmanului (două armate germane și patru armate ale sateliților fascismului). În al doilea rând, în urma catastrofei de la Stalingrad, moralul trupelor germano-fasciste a scăzut brusc. Influența propagandei lui Goebbels în rindul soldaților și populației a scăzut de asemenea considerabil. În al treilea rând, coaliția înjghebată de Hitler a început să se destrame, folosirea eficace a „armatelor aliate“ devenind aproape imposibilă. Dacă înainte vreme aceste armate erau folosite în vederea asigurării flancurilor, de atunci, sprijinul lor devine pluzoriu.

...Trebuie spus că potrivit planurilor lui Hitler, unul din telurile operației „Citadela“ era diminuarea influenței tuturor factorilor enumerați mai sus.

...În concluzie, trebuie subliniat că Stalingradul a constituit cotitura bruscă în desfășurarea războiului, că din clipa începerii contraofensivei, inițiativa strategică a trecut definitiv în mâinile noastre. Toate încercările ulterioare ale hitleriștilor de a prelua inițiativa, toate contra-loviturile lor au avut un caracter local și n-au putut schimba raportul de forțe între beligeranți.

...De aceea declarația lui Manstein că operația „Citadela“ a constituit punctul hotărâtor de cotitură în războiul de pe frontul răsăritean este o falsificare grosolană a realității istorice. Prin acest fals, Manstein nu urmărește alt scop decât să-și atribuie lui gloria de comandant de cști care a reușit să redea armatei germane inițiativa sau măcar să atenueze consecințele catastrofei de la Stalingrad pentru a obține apoi un rezultat nul în război.

(continuare în numărul viitor)

...În această privință, Manstein se alătură Guderian, care consideră că aminarea unei împotriva Moscovei în vara anului 1941 l-a lipsit de posibilitatea de a cuceri Capitala noastră.

O pasionantă problemă științifică: REANIMAREA

microscop

În rindurile de mai jos nu va fi vorba de „tratamente miraculoase” sau de „invieri din morți” care țin de domeniul fanteziei. Ceea ce ne interesează este activitatea intensă depusă de savanții sovietici într-un domeniu important al medicinei. Pentru început să facem însă o scurtă incursiune în trecut.

Cu un an înainte de sfârșitul războiului, soldatul sovietic Valentin Cerepanov a fost rănit în cursul unei lupte și declarat mort ca urmare a unui șoc și a unei hemoragii abundente (la 3 martie 1944, ora 19 și 41 de minute). Or, în realitate, Cerepanov continuă să trăiască și să lucreze, într-un oraș din Ural. El a fost readus la viață grație unei metode combinate, elaborate în U.R.S.S. de restabilirea funcțiilor vitale. În publicațiile științifice din Uniunea Sovietică au fost descrise mii de cazuri asemănătoare, în care activitatea vitală a fost restabilită atunci când situația părea disperată.

Acum 300 de ani...

În anul 1694, medicul rus Piotr Postnikov a dobândit la Padova titlul de doctor în medicină. El a făcut nenumărate experiențe pe animale și a arătat că „reanimează” ciinii morți.

Aceasta este una dintre primele referiri la studii științifice în legătură cu problema reanimării organismului.

Încercările izolate și întâmplătoare ale citorva savanți, nu au dat însă rezultate cu adevărat remarcabile. Înainte de a propune o metodă care să poată fi aplicată în medicină, trebuia efectuată o imensă activitate experimentală.

Înainte de toate, trebuia stabilit la cât timp după moartea diferitelor organe, mai cu seamă inima și creierul, acestea pot fi reanimate.

Cel care a reușit pentru prima oară să reanimeze inima unui cadavru, a fost profesorul rus A. Kuleabko. Extrăgând acest organ din corpul unui copil mort cu 20 de ore înainte, el a făcut să treacă prin ea un curent de sînge sau de soluție care înlocuia sîngele. În același timp, erau eliminate din miocard produsele dăunătoare metabolismului. Inima funcționa din nou, vreme de câteva ceasuri. Ulterior, savanții din diferite țări au efectuat experiențe asemănătoare. Francezul Brown-Séquard de pildă, a operat pe un cap de animal separat de corp. El a declarat că este posibilă chiar reanimarea celui mai delicat organ, creierul.

Un jalon important în studiul acestei probleme, a fost marcat de lucrările savantului rus, prof. Fedor Andreev. Acesta a reușit să reanimeze organisme după oprirea inimii și încetarea respirației provocată de o pierdere de sînge, otrăvire sau alte cauze. La 3-12 minute după încetarea respirației și a bătăilor inimii, savantul injecta în carotidă un lichid cu o anumită compoziție. Puțin câte puțin, inima reîncepea să pulseze și întregul organism animal revenea la viață.

Metoda lui Negovski

Problema reanimării organismului este studiată de multe grupuri de savanți sovietici, mai cu seamă la Moscova și Leningrad. Dar cercetările cele mai sistematizate în acest domeniu, se desfășoară în Laboratorul de fiziologie experi-

mentală pentru reanimarea organismelor, de pe lângă Academia de Științe Medicale a U.R.S.S. Aici se efectuează, de vreo cîțiva ani, lucrări importante, sub conducerea profesorului Vladimir Negovski.

Acest savant a studiat, împreună cu colaboratorii săi, legile subtile ale încetării și restabilirii diverselor funcțiuni vitale. El a ajuns la concluzia că „moartea clinică” nu survine dintr-odată. Se observă o ordine de succesiune bine determinată în stingerea diferitelor funcțiuni. Cel dintîi își încetează activitatea scoarța cerebrală care este cu deosebire sensibilă la oprirea circulației sanguine, adică la lipsa de oxigen. După ea, își încetează funcționarea celelalte sectoare ale sistemului nervos central.

Moartea clinică este un termen de curînd introdus în terminologia științifică. Vom căuta să-l explicăm. Se consideră că moartea clinică începe cu oprirea inimii și a respirației. Durata ei este de cinci până la șase minute. În această fază nu se produc încă schimbări ireversibile în scoarța cerebrală. Sînt clipe prețioase, în care se mai poate spera readucerea la viață a organismului respectiv. Acest răstimp pare extrem de mic. Dar, dacă medicii aplică cu rapiditate metoda lui Negovski, ei pot adesea să redea vieții bolnavii în agonie sau în stare de moarte clinică ca urmare a unei hemoragii, a unei rănii grave, a septicemiei, a unei asfixii, a unei otrăviri, a unui traumatism electric etc.

Metoda lui Negovski este simplă, dar suficient de eficientă. Ea urmărește, înainte de toate, să restabilească funcționarea sistemului cardio-vascular și respirația. Activitatea inimii și a vaselor sanguine se restabilește injectînd sîngele într-o arteră și, după aceea, într-o venă. Respirația este stimulată cu ajutorul unui aparat special, care insuflă aer în plămîni.

Introducerea singelui sub presiune în direcția inimii asigură alimentarea miocardului. În afară de sînge, în circulația arterială se introduc, la diferite etape, anumite substanțe farmaceutice. Cînd injecția de sînge nu dă un efect pozitiv, se recomandă masajul inimii. În acest scop, savantul V. Demihov, a construit un aparat special.

Metoda a fost aplicată pentru prima dată în timpul ultimului război mondial de către chirurgii de pe front. Soldatul Cerepanov, de care vorbeam la început, a fost unul dintre primii beneficiari. Astăzi, această metodă e folosită nu numai în clinicile din Moscova ci chiar și în spitale sătești. Într-o monografie recent apărută, V. Negovski citează o sumedenie de cazuri în care bolnavii au fost redați vieții. Toate aceste persoane au fost pușe sub supraveghere medicală; ele trăiesc și lucrează în mod normal.

...Operația unui ulcer grav la stomac. Pacientul agonizează. Nici una din metodele obișnuite nu dăduse rezultate. Dar operația a fost dusă la bun sfîrșit datorită noului procedeu de reanimare. După zece zile, bolnavul părăsea clinica.

...O femeie în vîrstă de 24 de ani fusese internată cu o rană gravă la coapsă. Respirația i se opri. Nu se simțea nici cea mai slabă bătaie de inimă. Medicul de serviciu aplică metoda combinată. După un minut, contracțiile inimii reîncepură. După trei minute, respirația fu reluată. După 10 minute, pacienta își recăpătă cunoștința.

Astfel de exemple sînt nenumărate. Metoda lui Negovski

Matia Z. și copilul ei. În timpul nașterii a survenit moartea clinică. Medicii au readus-o la viață și acum mama și fiul sînt perfect sănătoși.

a fost aplicată la mii de bolnavi. Fără îndoială, ea nu este universal valabilă. Mai trebuie încă să fie perfecționată. Specialiștii și-au îndreptat atenția spre prelungirea perioadei de timp în care aplicarea ei este eficientă. În această direcție, se obțin rezultate bune prin coborîrea temperaturii organismului.

Procedeele de reanimare au depășit faza inițială. Aceasta se află încă în curs de perfecționare, dar este reconfortant să știi că în ultimii 12 ani au fost obținute în acest domeniu rezultate mult mai importante decît în cîteva secole anterioare.

S. Navașin

Cancerul este produs de viruși?

La Institutul de Terapeutică și patologie experimentală a cancerului de pe lângă Academia de Științe Medicale a U.R.S.S., se întreprind vaste cercetări în legătură cu originea virotică a unor tumori maligne la om. Prof. A. Timofeevski, conducătorul acestor lucrări, a declarat că în 50 la sută din cazuri cu ajutorul microscopului electronic, au fost descoperite în extrasele de tumori canceroase corpuscule globulare viroide, întru totul asemănătoare virușilor ce produc diferite boli contagioase.

Captură unică

Ar putea să pară de necrezut, dar în lume mai există animale al căror mod de viață constituie o enigmă. Ce i drept, ele sînt puține. Din această categorie a făcut parte și micul rozător Salpingotus crassicauda. De curînd a fost capturat viu primul exemplar, în depreșiunea Zaisanskaia din Kazhstanul răsăritean. Zoologii vor lămuri încă o taină a naturii.

Electroburul

Tehnica forajului va fi complet transformată prin aplicarea electroburului, instalațiile mobile de foraj fără prăjini, realizat de un institut din Baku. Părăsirea greoaielor instalații de foraj acționate de la suprafață prin intermediul prăjinilor va produce ieftinirea lucrărilor și, mai cu seamă, o însemnată accelerare a lor.

STICLA - material cu o mie de utilizări

Printre nenumăratele materiale care sînt folosite în industrie, greu află unul cu întrebuințări mai variate decît sticla. Folosind însușirile ei de mult știute și, mai cu seamă, descoperind și creînd altele noi, omul confecționează din sticlă mii de obiecte utile.

Meșteșugul sticlăriei își are începuturile pierdute în străfundul mileniilor. Unele secrete ale fabricării sticlei au fost îngropate sub ruinele Imperiului Roman și descoperite din nou, în Europa apuseană, abia în secolul XII, de către vestiții maștri venețieni. În veacurile X-XI, această industrie s-a dezvoltat în Rusia kievleană. Odăta cu epoca modernă, utilizările date sticlei au început să se înmulțească cu repeziune.

În anii cînd în ținării stat sovietic se nășteau ramuri noi de producție, cînd U.R.S.S. începea să producă avioane, automobile, aparate și mașini care nu se fabricaseră în Rusia țaristă, pretutindeni luau ființă institute și laboratoare de cercetări științifice. Optica își găsea aplicare în nenumărate domenii. Construcția de aparate optice și producția de sticlă specială au început să se formeze ca o ramură independentă a economiei naționale, și au căpătat o largă dezvoltare. Astăzi, Uniunea Sovietică produce peste 100 de mărci de sticlă albă și peste 140 de varietăți de sticlă optică colorată, satisfăcînd astfel toate necesitățile țării. În această ramură, care posedă cele mai perfecționate mijloace tehnice și o vastă bază de producție, lucrează nenumărate cadre de oameni de știință, ingineri și muncitori.

Dacă în optică totul se bazează pe unele însușiri excepționale ale sticlei, cum sînt omogenitatea și transparența, în industrie sînt folosite alte calități, la fel de prețioase și infinite de variate ale sticlei.

Există reactivi chimici cărora le rezistă doar platina... Dar oamenii de știință au creat varietăți de sticlă simple și foarte ieftine, din care se obțin țevi excelente pentru industria chimică și alimentară, și care asigură nu numai puritatea și nealterarea li-ohidelor care circulă prin ele, ci înlesnesc

și efectuarea observațiilor. Țevile, fie ele subțiri sau groase, se sudează cu multă ușurință, cu aceleași procedee ca și țevile metalice.

Însfîrșit, sticla și-a găsit aplicare în sistemul de încălzire, în instalații electrice. În locul caloriferelor obișnuite, în pereții caselor se montează serpentine de sticlă. Apa fierbinte care circulă prin ele încălzește uniform tot peretele. Acest sistem este mult mai confortabil și mai sigur.

Fibrele elastice de sticlă capătă aplicații tot mai largi. Ele sînt cu atât mai elastice și mai rezistente, cu cît fibrele care le compun sînt mai subțiri. Actualmente se obțin fibre atât de subțiri, încît pe un centimetru se pot întinde alături pînă la 3.000 fire. Din aceste fibre se fabrică țesături sau imitație de pîslă. Țesătura de sticlă îmbinată cu rășini speciale se poate introduce în orice matriță. După ce se încălzește și se presează ușor, produsul este gata. Suprafața lui este mai nebedă decît a obiectelor din metal, greutatea mai mică, iar durabilitatea și elasticitatea mai mari. În plus, acest material nu este atacat de rugină și este mai rău conducător de căldură decît oricare metal.

Sticla plastică va găsi în curînd aplicare largă în construcția de nave fluviale, scutere, caroserii pentru automobile, aparate casnice și piese de avion, și în alte ramuri ale industriei sovietice.

O mare cantitate de țesături, pîslă și vată de sticlă se întrebuințează pentru izolarea termică și electrică. Uriașul Palat al sporturilor din Moscova este izolat cu ajutorul fibrelor de sticlă. Spuma de sticlă, ușoară, dar foarte rezistentă, servește și ea ca izolator termic sau acustic. Taiată în bucăți de diferite dimensiuni, după necesități, ea constituie un material de construcție extrem de ieftin.

Dar materia primă? Anevoie găsești vreun colț de lume unde materia primă pentru fabricarea sticlei, nisipul și piatra de var, să nu existe din belșug.

V. D.

rampa și ecranul

KLARA LUCIKO

O TINARA STEA A ECRANULUI

Obişnuitei întrebări adresate de reporteri „Ce v-a determinat să vă consacrați cinematografului?” (întrebare la care e solicitată să răspundă destul de des) Klara Luciko răspunde simplu, cu surisul ei atât de cunoscut: „Am îndrăgit din totdeauna teatrul, cinematografia, și m-am hotărât să mă fac actriță”.

Firește, reporterii nu sînt satisfăcuți întotdeauna de acest răspuns laconic. Și atunci, Klara Luciko, le vorbește despre cercul dramatic pe care îl frecventă în anii de școală, despre pasiunea ei pentru rolul Zoiei Kosmodemianskaia, rol cu care s-a prezentat de altfel și la examenul de admitere la Institutul unional de cinematografie. Au urmat anii de studiu, apoi, primul rol: mătusa Marina, din filmul „Tinăra gardă”, în regia lui Serghei Gherasimov. Debutul tinerei actrițe a fost foarte apreciat, nu numai de către spectatorii, dar și în cercurile cineaștilor. Regizorul Ivan Piriev, care se pregădea să turneze comedia „Cazacii din Cuban”, i-a propus Klarei Luciko să interpreteze rolul tinerei colhoznică Dașa Celest. În viața personală a actriței, filmul „Cazacii din Cuban” are și o altă semnificație. În timpul filmărilor, Klara s-a îndrăgostit de partenerul ei, actorul Serghei Lukianov, cu care s-a căsătorit mai târziu. În filmul următor, „Minerii Donefului”, Klara Luciko a apărut din nou alături de Serghei Lukianov. Spectatorii au revăzut-o apoi într-un rol dublu: Viola — Sebastian, în comedia „A 12-a noapte” de Shakespeare. După ce a văzut acest film, un critic englez, bun cunoscător al dramaturgiei shakespeareiene afirmă că Luciko este cea mai bună interpretă din câte a văzut în rolul Viola-Sebastian.

Lida din „Neamul Jurbinilor” n-a oferit prilejul s-o vedem pe Luciko într-un rol cu totul deosebit de cele anterioare.

În curînd va fi prezentat pe ecrane filmul „Frunze roșii”, inspirat din evenimentele petrecute în anul 1930, în Belorusia occidentală, aflată pe atunci sub stăpînire a panilor polonezi. În acest film actrița deține rolul unei cântărețe de cabaret, Jadviga, o tinăra cochetă, frivolă, dar care ajunge cu timpul să înțeleagă și să sprijine lupta revoluționarilor.

În prezent, Klara Luciko turnează la studioul din Leningrad în filmul „Viața e în mîinile tale”, consacrat eroismului unor ostași sovietici care și-au riscat viața distrugînd un depozit de mine rămas de pe vremea ocupației hitleriste.

Viața artistică din Sverdlovsk

Ne-am obișnuit să ne înjătim Sverdlovsk-ul, pitorescul oraș situat în inima munților Urali, ca pe o puternică cetate a metalului. Și pe drept cuvînt, căci în întreprinderile orașului, în halele uriașe ale uzinelor, cum este denumit vestitul „Uralmașzavod”, marele combinat metalurgic al Sverdlovsk-ului, sînt prelucrate multe din bogățiile bătrînilor munți, și iau naștere cele mai moderne tipuri de mașini și utilaje. Celor care-l cunosc mai bine, Sverdlovsk-ul le oferă însă și un alt aspect, care-l imprimă de fapt cea de a doua notă specifică. Este vorba despre viața muzicală și teatrală a orașului.

Pentru vizitatorii străini, acest

aspect al orașului constituie într-adevăr o surpriză. Pe lângă cunoscutul său teatru de operă și balet, Sverdlovsk-ul posedă un teatru liric, un teatru dramatic, un teatru al tinerilor spectatori și un teatru de marionete. Printre instituțiile muzicale ale orașului trebuie amintite și filarmonica, conservatorul, zecile de școli muzicale. Teatrul de operă și balet „Lunacearski” împlinește în curînd cincizeci de ani. Pe scena sa au fost reprezentate aproape toate operele celebre ale clasicilor ruși și occidentali. Operele lui Verdi, Massenet, Adam, Delibes, se bucură de multă popularitate în finutul Uralului. În ultima vreme au fost reprezentate aici operele „Simon Boccanegra” de Verdi, „Manon”

Artiștii uzbeci la Moscova

Decada artei și literaturii uzbece, care se desfășoară între 14—24 februarie, întrunește la Moscova cele mai valoroase talente ale Uzbekistanului. La manifestările Decadei participă patru colective teatrale din Tașkent: Teatrul de operă și balet „Alișer Navoi”, Teatrul academic de dramă „Hamza”, Teatrul muzical și dramatic uzbec și Teatrul rus de dramă „M. Gorki”. Repertoriul acestor teatre cuprinde, pe lângă cunoscute opere muzicale și dramatice naționale, o serie de creații ale clasicilor muzicii și dramaturgiei ruse și străine, precum și lucrări ale compozitorilor și drama turgurilor sovietici. Astfel, printre spectacolele prezentate de colectivul Teatrului academic de dramă uzbec se numără „Bejul și argatul” de Hamza, „Iuliu Cezar” de Shakespeare, „Unchiul Vania” de Cehov, „Steaua călăuzitoare” de Iașen și „Hurriat” de Uigun. Moscoviții au de asemenea prilejul să vadă prima operă națională uzbecă — „Dilaram”, de Muhtar Așrafi, cunoscut compozitor și dirijor uzbec, artist al poporului al U.R.S.S.

Filarmonica uzbecă este reprezentată la Moscova de ansamblul de cîntece și dansuri, orchestra de instrumente populare, ansamblul de dansuri „Bahor”, de capela corală, ansamblul T. Hanum, orchestra simfonică și cvartetul de coarde. Foarte apreciate de publicul moscovit sînt și concertele orchestrei de estradă, spectacolele elevilor școlii de coregrafie din Tașkent.

Pe ecranele mai multor cinematografe din capitală se desfășoară Festivalul filmului uzbec, în cadrul cărui sînt prezentate noile creații ale studioului din Tașkent „Ani zbuciumați”, „Veniți la noi în Uzbekistan”, filme documentare ș.a.

Flora Kaidani în rolul arabei din opera uzbecă „Dilaram”

Un film închinat operatorilor cinematografici:

„Pe drumurile războiului”

Multe capodopere ale cinematografului sovietic din ultimii ani au fost închinare eroismului oamenilor sovietici în războiul antihitlerist. Din aceeași categorie de filme face parte și noua producție a „Mosfilm”-ului „Pe drumurile războiului” — care oglindește însă o latură imedită a marii înclătări. Este prima creație cinematografică închinată operatorilor de front, acelor oameni dîrji și neînfricați, care se aflau întotdeauna în primele linii, cu nedespărțite lor aparate de filmat, imortalizînd zguduitorile scene de luptă; înclătările aprige cu dușmanul, faptele de vitejie ale ostașilor și ofițerilor sovietici. Operatorul Sușkov, eroul filmului „Pe drumurile războiului” nu este numai un personaj de film, o chintesență a trăsăturilor curajoșilor reporteri cinematografici de front sovietici. Chipul lui Sușkov, multe din epizoadele vieții sale, au fost inspirate de viața unui cunoscut operator cinematografic sovietic, Vladimir Sușcinski, care a străbătut mii de kilometri de front, a luat parte la multe bătălii și a murit în ultimele luni ale războiului. Ca și Vladimir Sușcinski, eroul filmului pleacă pe front direct de pe băncile Institutului. Din clipa aceea viața lui se identifică cu viața artileriștilor din bateria anticar a locotenentului Muromțev. Iar aparatul lui de filmat înregistrează zi de zi, tulburătorul lepotiseș al eroicei baterii. Reportajele sale cinematografice vorbesc despre îndrăznețele acțiunii de recunoaștere ale cercetașilor, despre atacurile tanchiștilor, despre legendarele acte de vitejie ale apărătorilor Sevastopolului.

Nimic nu-l înspăimîntă pe tinărul operator. Ca un ostaș adevărat, el se află întotdeauna la postul lui, în primele rînduri, cu aparatul de filmare, care fixează pentru totdeauna imaginile tragice, de o măreție aprigă, ale luptelor, bombardamentele, atacurile, ca și manifestările acelei unice și aspre prietenii-ostășești. Dragostea operatorului Sușkov pentru Vera, o tinăra doctoriță înclinată pe front, aduce în atmosfera involburată a luptelor o notă de gingășie, de speranță și încredere în victorie, în zilele care-i vor urma, cînd oamenii își vor re-lua viața, preocupările.

Drumurile războiului îl poartă tot mai departe pe curajul operator. Împreună cu artileriștii bateriei lui Muromțev, el participă la marea ofensivă a Armatei Sovietice împotriva hitlerismului. Dar într-o zi, cînd căderea Berlinului se vestea aproape, operatorul Sușkov cade în luptă. El înfruntă moartea ostășește, continuînd să filmeze pînă în ultima clipă, pînă la ultimul centimetru de peliculă.

Impresionanta poveste a operatorului-erou este redată cu o remarcabilă autenticitate de creatorii filmului (regizor Lev Saakov, căruia îi aparține și ideea abordării acestei teme într-un film), și în special de interpreții rolurilor principale: actorii A. Kuznețov (Sușkov) și I. Soloviov (locot. Muromțev). În rolul medicului Vera, apare actrița Iu Arepina.

Autenticitatea filmului este sporită de faptul că în multe din scenele de luptă sînt intercalate reportaje făcute pe front de operatorii cinematografici sovietici. Printre acestea se află și reportajele lui Vladimir Sușcinski.

Cadru din filmul „Ivan cel groaznic”

Reflector

La 15 februarie, pe elegantul patinoar al Palatului sporturilor din Moscova a avut loc premiera spectacolului de balet și circ pe gheață „Fantezia de iarnă”, în montarea lui L. Lavrovski, artist emerit al R.S.F.S.R. Spectacolul este prezentat de un colectiv de tineri maeștri ai patinajului artistic, gimnaști, acrobați, jongleri. Acesta este primul balet sovietic pe gheață, care, pe lângă elementele patinajului artistic și ale dansului clasic, care caracterizează programul ansamblurilor similare din străinătate, cuprinde multe trăsături naționale, impriate de dansurile populare.

★
Ansamblul de dansuri ucrainene va întreprinde în curînd un turneu în Franța. În programul ansamblului figurează dansuri istorice, printre care cunoscuta epopee coregrafică „Cazacii din Zaporojie”, scene umoristice, evocînd spectacolele prezentate odinioară în iarmaroace, dansuri populare ucrainene, ca „Polca colhoznică”, „Noi ucrainenii” ș.a., dansuri ale popoarelor U.R.S.S. și ale popoarelor din democrațiile populare.

★
La studioul de filme documentare din Leningrad sînt montate adesea și filmele cineaștilor amatori, care urmează să fie prezentate publicului. În prezent se lucrează aici la montajul filmelor: „Lacul Sarez” și „Dincolo de paralela 80”, realizate de cineaștii amatori O. Raspopov și A. Vaigacev, membri ai unor expediții științifice.

Planul construcției desfășurate a comunismului

Omenirea întreagă a fost martoră unui eveniment de deosebită însemnătate — lucrările celui de al XXI-lea Congres al P.C.U.S. Materialele Congresului — Raportul prezentat de tovarășul N. S. Hrușciov, cuvântările delegaților la Congres au oglindit marile victorii ale poporului sovietic în construirea socialismului, au indicat sarcinile principale ale planului septenal de dezvoltare a economiei U.R.S.S.

Îndeplinind sarcinile planului de 7 ani, oamenii sovietici nu vor obține doar un șir de uimitoare progrese economice, ci vor face un pas hotărâtor pe calea transformării socialismului în comunism. Pornind la această muncă uriașă, poporul sovietic se bazează pe marile succese obținute în anii din urmă în dezvoltarea economică. În procesul acestei rapide dezvoltări a economiei socialiste, în condițiile unui nestăvilit avânt cultural al maselor, a fost înfăptuită o puternică bază materială care face cu puțință trecerea la construirea desfășurată a comunismului. În prezent, Uniunea Sovietică ocupă, în ce privește volumul producției industriale, primul loc în Europa și cel de-al doilea loc în lume. Încă din anul 1958, producția industrială a U.R.S.S. a întrecut cu mult producția industrială a Angliei, Franței, Germaniei occidentale luate la un loc. Ca să ajungă aici, poporul sovietic a trebuit să depună o muncă imensă, a trebuit să construiască aproape din temelii ramuri întregi industriale și să sporească de zeci de ori producția altora. În comparație cu anul 1913, producția industrială globală a U.R.S.S. a crescut de 36 ori, producția mijloacelor de producție de 83 ori, iar producția industriei constructoare de mașini și a metalurgiei prelucrătoare de 240 ori. Acestea sînt roadele cincinalelor, acestea sînt roadele economiei planificate socialiste.

Acum, cînd de la tribuna Congresului al XXI-lea au fost anunțate cifre ce întrec cu mult cele mai îndrăznețe închipuiri, cine se mai încumetă să pună la îndoială faptul că fiecare dintre aceste cifre va deveni în anii septenalului realitate?

Referindu-se la raportul tovarășului Hrușciov, presa burgheză nu-și poate ascunde uimirea și teama în fața perspectivelor limpezi și apropiate ale victoriei economice a socialismului asupra capitalismului. Aceleași organe de presă burgheză care calificau în trecut planurile cincinale ale Uniunii Sovietice drept „utopii” vorbesc acum despre planul de șapte ani în cu totul alți termeni: „Teze care transformă lumea”, „Progrese fenomenale”, „Sarcini care-ți taie respirația”...

Intr-adevăr nu se poate să nu umple de uimire o asemenea cifră ca aceea care arată că volumul producției globale a industriei va crește pînă în 1965 cu aproximativ 80% sau aceea care vorbește despre faptul că creșterea volumului producției industriale va fi egală în septenal cu creșterea producției în ultimii 24 de ani? Sau o asemenea cifră care arată că pentru construirea și reconstruirea întreprinderilor siderurgiei și metalurgiei neferoase se prevede investirea unor mijloace mai mari decît cele investite în ultimii 30 de ani? Sarcinile sînt într-adevăr grandioase și nu există nici o îndoială că poporul sovietic le va îndeplini cu succes.

Să ne oprim, pe scurt, asupra câtorva dintre succesele și victoriile pe care își propun să le cucerească oamenii sovietici în noul plan de 7 ani, pe frontul luptei pentru dezvoltarea industriei și care vor constitui pași însemnați în îndeplinirea sarcinii economice fundamentale a Uniunii Sovietice — AJUNGEREA DIN URMA ȘI ÎNTRECE-REA CELOR MAI DEZVOLTATE ȚĂRI CAPITALISTE ÎN CE PRIVEȘTE PRODUCȚIA PE CAP DE LOCUIȚOR.

Bizuindu-se pe actualul nivel al forțelor de producție, pe productivitatea sporită a muncii, pe caracterul planificat al eco-

nomiei, oamenii sovietici vor impune un ritm impetuos dezvoltării economiei. De pe acum, Uniunea Sovietică este înaintea S.U.A. — cea mai dezvoltată țară capitalistă, afit în ce privește ritmul de creștere a producției cit și în ce privește sporul anual absolut al producției. Grător în ce privește ritmul de dezvoltare în ansamblu a industriei Uniunii Sovietice, este, de pildă, faptul că în 1965 R.S.S. Ucrainenă va depăși în mod considerabil nivelul producției de fontă atins în 1957 de Anglia și Franța luate împreună. Sau un alt fapt: după intrarea în funcțiune a centralelor electrice aflate în construcție pe teritoriul său, Siberia va produce mai multă energie electrică decît orice țară capitalistă din Europa. În Ural, numai regiunea Celeabinsk va produce în 1965 mai multă fontă decît produce astăzi industria siderurgică de pe întreg teritoriul Franței.

IN AJUTORUL COMISIILOR A. R. L. U. S.

Ritmul înalt de creștere a industriei va face ca în urma îndeplinirii planului de 7 ani — adică în 1965 — Uniunea Sovietică să depășească S.U.A. în domeniul producției absolute a unora dintre cele mai importante produse, iar la altele să se apropie de nivelul actual al producției industriale a S.U.A. După aceea, poporul sovietic va mai avea nevoie, probabil, de încă vreo 5 ani, pentru a ajunge din urmă și a depăși Statele Unite în ce privește producția industrială pe cap de locuitor.

Toată lumea știe că producția de fontă și oțel constituie un indicu de bază al puterii unui stat. În 1965 producția de fontă a U.R.S.S. va ajunge la 65.000.000.70.000.000, cea de oțel la 86.000.000-91.000.000, cea de laminat la 65.000.000-70.000.000 de tone, în timp ce producția de metale neferoase și rare va spori de cîteva ori. Marile combinate siderurgice ale Uniunii Sovietice își vor mări simțitor capacitatea.

În centrele industriale ale Uniunii Sovietice se vor înălța în anii aceștia noi furnale și cuptoare de oțel. Furnalele de 2.000 și de 2.286 m.c. care se vor înălța în anii septenalului vor fi cele mai mari din lume. Alături de ele vor lucra cuptoare Martin cu o capacitate de 500 tone, cuptoare electrice de 80 și de 180 tone și multe alte agregate cu o mare capacitate de producție.

Uniunea Sovietică se pregătește să obțină primul loc în ce privește producția repartizată pe cap de locuitor a industriei grele. Odată cu creșterea producției, în obiectivele septenalului sînt prevăzute sarcini deosebit de însemnate cu privire la modernizarea siderurgiei. Una din ramurile cărora septenalul le acordă o însemnătate deosebită este industria chimică. Această industrie, legată de toate celelalte ramuri ale economiei naționale, va cunoaște în următorii 7 ani o înflorire și o dezvoltare fără precedent.

Cetățenii sovietici vor avea la îndemînă cantități din ce în ce mai mari de bunuri de larg consum lucrate din mase plastice, iar industria va primi de la fabricile chimice materiale sintetice care vor înlocui metalele și lemnul în tot mai multe domenii de muncă.

S-ar putea vorbi mult, s-ar putea înșira cifre impresionante despre dezvoltarea fiecărei ramuri a industriei sovietice. E deajuns să citim însă Raportul prezentat de tovarășul N. S. Hrușciov la Congresul al

XXI-lea ca să ne dăm seama la ce muncă enormă a pornit poporul sovietic cînd și-a propus drept țel realizarea obiectivelor septenalului. Noi, care sîntem o țară producătoare de petrol și încă o țară bogată, putem înțelege cit de impresionantă este cifra care arată nivelul extracției de țifei al Uniunii Sovietice în 1965: 230.000.000—240.000.000 tone! Extracția și producția de gaze va cunoaște o dezvoltare și mai rapidă. Ea va ajunge la sîrșitul septenalului la 150 miliarde m.c. anual, crescînd în acest timp de peste 5 ori. Prin creșterea considerabilă a extracției de țifei și gaze se va putea reduce tot mai mult consumul de cărbuni, mult mai scump. Numai în Moscova economiile realizate prin înlocuirea consumului de cărbuni cu gaze se vor ridica în acești 7 ani la aproximativ 5 miliarde ruble.

Credincios învățăturilor marelui Lenin, septenalul aduce înfăptuirea electrificării în stadiul hotărâtor, traducînd în viață principiul ca electrificarea să meargă cu un pas înaintea industrializării. Producția industrială va crește în anii septenalului de 1,8 ori, în timp ce consumul de energie electrică va crește de 2,2 ori, iar nivelul de înzestrare energetică a muncitorilor industriali va crește de aproape două ori. Se vor înălța pe cuprinsul Uniunii Sovietice nenumărate termocentrale care vor folosi gazele, păcura și cărbunii ieftini. În alături de aceste termocentrale vor fi construite hidrocentrale uriașe, adevărați giganți ai energiei mondiale, Bratsk — 3.600.000 kW Stalingrad — 2.530.000 kW., Krasnoiarsk — 2.200.000 kW., Kremenciug, Buhtarma, Volkinsk etc., hidrocentrale cu sute și mii de kW capacitate. Vor fi date mai departe în exploatare o serie de centrale atomo-electrice cu reactoare de diferite tipuri.

Dar se poate vorbi oare de dezvoltarea industriei socialiste fără să ne oprim, fie și pe scurt, asupra pivotului acestei dezvoltări, asupra industriei constructoare de mașini? Radioelectronica, semiconductorii, ultrasunetul, izotopii radioactivi, toate mijloacele celei mai noi tehnici vor fi mobilizate de oamenii sovietici pentru accelerarea ritmului construcției de mașini.

Celelalte ramuri ale industriei sovietice își vor spori și ele cu mult producția. Industria ușoară își va spori producția cu aproximativ 50%, industria alimentară cu 70%. Oamenii sovietici vor primi în ultimul an al septenalului, față de 1958, cu 65% mai multă lînă, cu 45% mai multă încălțăminte de piele, de 2,1 ori mai multă carne, de 2,2 ori mai multe produse lactate etc., etc.

Pentru realizarea acestor sarcini, așa cum a arătat tovarășul N. S. Hrușciov la tribuna Congresului, muncitorii sovietici vor trebui să introducă pe scară tot mai largă mecanizarea și automatizarea complexă a proceselor de producție, specializarea și cooperarea în toate ramurile economiei naționale.

Îndeplinind sarcinile septenalului, oamenii sovietici se pregătesc pentru ziua tot mai apropiată a marii victorii economice a socialismului asupra capitalismului. Așa cum a arătat tovarășul Gheorghie Gheorghiu-Dej în cuvîntarea sa rostită la cel de-al XXI-lea Congres al P.C.U.S. „țelurile cuceritoare și totodată profund realiste spre care Congresul al XXI-lea al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice îndreaptă eforturile constructive ale poporului sovietic, oglindesc posibilitățile inepuizabile, fără precedent în istorie, pe care le capătă omul în condițiile orînduirii socialiste”. Nu încapă îndoială că planul septenal al Uniunii Sovietice ale cărui cifre înfrunghiază amploarea gigantică a operei de construire desfășurată a comunismului, va exercita o profundă înfrîurire nu numai în viața poporului sovietic, ci și în viața tuturor popoarelor din țările socialiste și a întregii omeniri progresiste.

Se recomandă ca acest material — în care se tratează despre dezvoltarea industriei sovietice în anii planului septenal — să fie folosit la pregătirea expunerilor în întreprinderi.

In secția de electromotoare a uzinei Boreț

Poșta redacției

GH HULUȚA-Cluj. La anchetă a fost luată în considerare doar muzica de film compusă anume în acest scop.

LADISLAU PIROVSKI-Jimbolia. Cea mai indicată metodă de colecționare a etichetelor de chibrituri este stringerea cutiilor. Fabricile nu obișnuiesc să livreze separat etichete.

CONST. ANASTASIU.R. Sărat. Pentru procurarea medicamentului care vă este necesar, adresați-vă Ministerului Sănătății sau secției sanitare a Statului popular local.

LAZAR ȘERBAN-Timișoara. În cadrul rubricii noastre „Vor corespunde” am publicat numeroase adrese de colecționari vederi, pe care le puteți folosi. În legătură cu a două chestiune, urmăriți în continuare pagina „Rampa și ecranul”.

GH. ISTRATI-Orașul Stalin. Cînd veți avea prilejul, treceți pe la redacție; vom căuta să vă îndeplinim dorința.

IONEL BALACI-Petritla. 1— În rubricile noastre de adrese găsiți și comsomoliști din Moscova, 2— Vi s-a răspuns într-un număr anterior. 3— Urmăriți în continuare revista; în curînd vom publica rezultatele concursului anchetă.

SOFIA CEAVDARIDIS-București. Vedeți ultima parte a răspunsului precedent.

ION VASILE-București. Vă puteți publica adresa în revista „Tineretul lumii” care se editează și se difuzează și în U.R.S.S. În legătură cu dorința dvs de a asista la parada de 1 Mai la Moscova, nu putem decît să vă dorim din toată inima succes... La concurs!

A. PUSCAR și D. EFTIMIE-Cimpulung Mold. Vedeți răspunsul adresat tovarășului Ion Vasile.

MIHAI CAȘARU-Brăila. Și totuși, pentru a vă spori șansele, singura soluție este să vă procurați taloane suplimentare, deși la concurs veți putea participa și cu unul singur.

ION BRATU-Zărăfoaia. Regretăm, dar nu putem refuza pentru publicare jocurile trimise.

GH. POPESCU-Poenari. 1— La dezlegarea problemelor din concurs nu vă putem ajuta cu nimic. Ar însemna să vă pînțim, în defavoarea altor concurenți. 2— Intre adresele publicate de noi găsiți și corespondenți sovietici care cunosc alte limbi decît rusă. Vă dorim succes!

GH. HENDREA-Zlatna și V. FRASINEANU-Caracal. — Pent. a vă spori șansele de câștig, puteți cumpăra oricîte caiete în plus din care veți decupa doar taloanele, adăogindu-le la talonul cu dezlegări.

DUMITRU ALEXA-Medgidia. — Pentru a corespunde cu oamenii sovietici ale căror adrese le publicăm, scrieți-le direct, pe adresele din revistă. De dorit în limba rusă. Temele preferate sînt uneori indicate; altfel, vă alegeți teme după dorință, convenind cu corespondentul respectiv asupra lor. Vă mulțumim pentru aprecieri și urări.

IOAN DUTICA-Hirșova. — Vedeți răspunsul precedent. Fotografii ale actorilor de cinema se pot cumpăra la unele cinematografe, librării și debite. Căutați, eventual, în Constanța.

ȘTEFAN RADUCANU-Jurilovca. — La redacție nu mai avem caiete cu jocuri. Adresați-vă organelor locale A.R.L.U.S. din Istria sau Constanța.

ALEXANDRU GANEA-Viziru. — Careurile publicate în ultima perioadă în pag. 11 a revistei noastre nu fac parte dintr-un concurs. Pentru ce ne-ați trimis dezlegările?

IOAN PALIMOSCHI-Birlad. — Ne pare rău, dar rezervele noastre de numere vechi au fost epuizate.

PETRE CONIȘESCU-Găești. — După cîte știm, o asemenea revistă nu se editează.

Vor să corespundeze

Kalmikov Piotr V. Saratov, 19, sekția nr. 1, kom. 53: cu un filatelist.

Petrov Aleksandr Grigorievici, Leningrad, D-28, Mordovaia ulița, 25, kv. 8: cu un numismat și un filatelist.

Nikolaeva Liubov, reg. Kalinin, Kaliazin, ul. Nekrasova, 4: cu un tinăr sau o tinărară.

Podgornih Alexandr Iakovlevici, reg. Sverdlov, Nijni Taghil-13, ul. Sadovaia, 38: cu un numismat.

Medvedev Iakov Stepanovici, reg. Harkov, Lihakovo, pos. MTS, Pervomaiskoe: cu un filatelist.

Zaporojnicenko Iurșo, reg. Saratov, orașul Engels-2, ul. Proletarskaiã 18: cu un student.

Zavitaev S.A., reg. Voronej, Bobrov, ul. Alekseevskovo, 10: cu un filatelist.

Makarov Vasili Nikolaevici, reg. Hmelnițki, raionul Rujicianski, p. Rujicianka: cu un filatelist.

Soloviov Vladislav, reg. Belgorod, Novii-Oskol, ul. Vorovskovo 35: cu un numismat, un fotograf amator sau un filatelist.

Cernomorțev Anatoli, Belgorod, ul. Stalina 57, kv. 4: cu un filatelist.

Filatelie

PRIMA PLANETA ARTIFICIALA

Evenimentul științific al anului, lansarea primei rachete cosmice și stabilirea pe orbită a primei planete artificiale, prilejuește numeroase emisiuni filatelice.

După emisiunea mărcii sovietice în valoare de 40 kopeici și poșta țării noastre a dedicat, recent, evenimentului o nouă marcă, în valoare de 3,25 lei, pentru poșta aeriană. Marca, înfățișând racheta în plin zbor prin spațiul interplanetar, este imprimată în două culori (desen și fond).

POȘTELE LOCALE RUSE

În unele perioade, pe lângă mărcile emise de administrațiile poștale de stat au mai existat și emisiuni poștale ale administrațiilor locale, înființate fie în scopul sprijinirii poștei de stat în regiunile îndepărtate, fie pentru a o suplini în perioadele instabile.

Capitolul cel mai interesant din colecțiile de mărci locale îl formează emisiunile „Zemstvelor”, organizații locale care au funcționat înainte de Marea Revoluție din Octombrie, pe întreg cuprinsul Rusiei. Pe baza unor autorizații legale, zemstvele puteau organiza poșta proprie, care transporta corespondența pe teritoriul lor de la și spre localitățile în care nu existau oficii ale poștei de stat. În decurs de o jumătate de veac cât au funcționat, poștele zemstvelor au emis peste 2000 de mărci-tip diferite.

Varietatea desenelor și a subiectelor, dar mai ales modul de imprimare fac ca mărcile zemstvelor să constituie colecții deosebit de frumoase.

VORBE, VORBE, VORBE...

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													

ORIZONTAL: 1) Vorbă multă — Vorbă lungă; 2) Vorbește... cu ora — „Aprinde-n inimă ură, sau iubire — De moarte, de viață-i dător / Și neamuri poate-mpinge la piere / Cum poate-duce mântuirea lor” (Al. Vlașcă); 3) Așa vorbește — Vorbe înșirate; 4) O idee, la început — Incepe pisălogeala — Explic — Leagă două vorbe; 5) Vorbitorii Romei antice — Acest; 6) Îi arde opera, fără să-i ardă — Exclamație prin care se interpelează ascultătorul; 7) Din nou leagă două vorbe — Îfose — Cunoști; 8) Vorbă născocită — Tara elefantului alb; 9) Vorbe spuse la ureche — Vorbește prost, că n-are dinți; 10) Acul — Vorbele l-au supărat; 11) Se-nroșește în mediu... culinar — Fata din cîntecul populare — Ca la 7 orizontal, dar mai scurt; 12) Curge, dar nu pică — Șters — Pronume; 13) Vorbărie — Cînd vorbește, nu mai sfîrșește!

VERTICAL: 1) Vorbeau odată în doi peri — Vorbește anapoda; 2) Neroditoare — A chema; 3) Fel de a vorbi — O vorbă bună — Vorba greierului lui Topirceanu; 4) Armăsar — Vorbe goale — Îfos pe jumătate; 5) O coadă, dar mai mică — O idee, la sfîrșit! — Vis de avar; 6) Curelușe — Știe cît e ceasul... în Ardeal; 7) Are multe fire, dar nu de vorbește — Subtil; 8) De piatră, sau de nisip (pl.) — Din vorbă-n vorbă a-jungi să-l vezi pe deget; 9) Știe, dar nu spune — Leșie! — Dispoziții; 10) Aclamație — Ședea — În nume!; 11) Detaliu anatomic — Vorbesc cu „S” în loc de „Ș”; 12) E sincer cînd vorbește — Greutatea din cîntar! — Îți dă o șansă în plus; 13) Însfîrșit... tăcere! — În schimb, asta are mare mîncărime la limbă!

LIMPEDE!

ORIZONTAL: 1) Una și cu una fac două! — Doamna... limpede din „Vlaicu Vodă”; 2) Invitație la masă pentru... pești — Un fluviu foarte aproape de... poli! — Limpede; 3) Fizionomia... subterană — Limpede și la vedere și la sunet; 4) De legînd copilii — Limpede — Spărgător de lemne; 5) Pe cerul limpede al Egiptului antic — Și limpede și întunecos... în pictură (2 cuvinte); 6) Instrumente muzicale... limpezi de două ori; 7) Platforma luminoasă din... vie — Se incurcă — Sfîrșit de vals!; 8) Lămurite... la joc de cărți — Lovitură care poate să lămurească o situație la fotbal; 9) Verbul lui Marinică — Una și cu una fac două!; 10) Unul și unul! — Se ocupă de curățenia orașului; 11) La fel cu... — Dormi pușor!; 12) Violent — Riu în Franța; 13) Mînuică bătăie... ritmică (pl.) — Firide.

VERTICAL: 1) Limpede — Tot limpede; 2) Se maimuțarește — Dialog... de unul singur!... — „Și mijlocul lui”; 3) Steaua cu nume din „Steaua fără nume” — Necopt — Zar inofensiv; 4) Pe, în Ureche — Limpezime; 5) În șes! — Aici se luminează școlarul; 6) Lucru mărturisit — La distanțe mari; 8) Nemișcat; 9) Tînta baschetbalistului — Ramuri... agresive; 10) Chestionare (pl.) — Limpede; 11) Oglinda limpede a lui Narcis — Întrebare — Lipiți; 12) Mișcarea unei nave în jurul axei sale longitudinale — Limpede; 13) Decametrul pătrat — Clare... în ochi.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													

CRONICA ȘAHULUI

Tigran Petrosian campion al U.R.S.S.

După o luptă plină de peripeții, al 26-lea campionat de șah al U.R.S.S. s-a încheiat cu victoria lui Tigran Petrosian, care astfel devine, pentru prima oară, campion de șah al U.R.S.S. Tînărul mare maestru a înregistrat astfel cel mai mare succes din activitatea sa șahistă de pînă acum, succes cu atît mai valoros cu cît între participanții campionatului se

aflau majoritatea jucătorilor sovietici de frunte. Urmind exemplul lui Flohr, Petrosian a obținut victoria... nepierzînd! El a reușit turul de forță ca în patru campionate Unionale (21, 22, 25 și 26) să nu piardă nici o partidă, performanță care poate fi comparată cu cele mai bune ale fostului campion mondial Capablanca. Tal și Spasski au fost „bă-

tăioșii” campionatului. Diamentral opuși lui Petrosian, ei nu făcînd remize puține, au cîștigat partide multe (și frumoase) dar... au și pierdut. Ei au arătat o combativitate excepțională, în special Tal care — după concursurile de la Varna, Porto Roj și obositoarea olimpiadă de la München, — n-a arătat nici cel mai mic semn de oboseală.

Pe locurile IV-V s-au clasat marele maestru M. Taimanov și Raimir Holmov, pe care șahiștii noștri îl cunosc de la turneul de la București, 1954. Un succes frumos a obținut și tînărul Polugaevski, care a ocupat locul VI.

Surpriza campionatului o constituie insuccesul marilor maștri Keres, Gheller, Furman și în special Bronstein (care n-a realizat nici măcar 50% din puncte). Ca o justă compensație, rezultate frumoase au obținut debutanții campionatului: Lutikov, Gufeld și Iuhtman, care au confirmat afirmația lui Botvinnik: „În ultimul timp tînerul „asaltează” puternic pe reprezentanții generației mai vîrstnice”.

Atît din punctul de vedere al rezultatelor sportive, cît și din acela al nivelului jocului, ultimul campionat al U.R.S.S. a confirmat tradiția bine stabilită — aceea de a constitui cel mai important eveniment al vieții șahiste din Uniunea Sovietică, o adevărată trecere în revistă a forței și cunoștințelor celor mai buni șahiști sovietici. Cele 190 de partide jucate la Tbilisi reprezintă în acest moment un material de studiu minunat, un sumum al cunoștințelor teoretice și practice actuale în domeniul șahului.

ADAS

In curînd pe ecrane

D'ale carnavalului

adaptare cinematografică după I. L. CARAGIALE

GRIGORE VASILIU-BIRLIC, ALEXANDRU GIUGARU, ION LUCIAN, ION ANGHEL, JANA GOREA, VASILICA TASTAMAN, REMUS IONAȘCU, AUREL CIORANU, ION MANU, MARIA VOLUNTARU

Scenariul și regia: GHEORGHE NAGY, AUREL MIHELES. Imaginea: ȘTEFAN HORVATH. Muzica: MIRCEA CHIRIAC. Decoruri: Arh. LIVIU POPA. Costume: ILEANA OROVEANU

NUMAI CU 3 LEI PUTETI CISTIGA 2000 lei la LOZURILE IN PLIC. se găsesc de vînzare la cooperativele sătești de consum, la agentiiile LOTO PRONOSPORT în bilciuri, țiguri, pietele agroalimentare, gări și trenuri.

Vineri

Michel Debré, primul-ministru al Franței, s-a întors la Paris după o călătorie de trei zile făcută în Algeria. Dl. Debré a făcut multe vizite și inspecții, a avut multe conciliabule și întrevederi, a acordat interviuri și surisuri de circumstanță.

Dorind să revedească, probabil, o dată mai mult că guvernul francez refuză să recunoască aspirațiile naționale ale algerienilor și se încapăținează în a socoti că Algeria este o provincie franceză, dl. Debré a făcut o declarație pe care a dorit-o, poate, istorică.

Primul-ministru al Franței a socotit astfel cu cale să sublinieze că autoritatea Franței în Algeria este o „cerință a istoriei, a naturii și a moralei”.

O coincidență revelatoare a făcut însă ca în aceeași zi în care a lansat declarația mai sus-amintită, dl. Debré să asculte și o altă cerință: aceea a generalilor francezi care l-au solicitat sporirea neîntârziată a efectivului trupelor franceze care luptă în Algeria.

Totul s-a petrecut, așa dar, ca și cum guvernul actual al Franței și-au pus în gând să crolască istoria cu sabia și să modeleze natura cu virful cizmei.

Dar dacă lucrurile stau așa, de ce mai trebuia pomenită și morală?

Simbătă

Grecii au, în mod incontestabil, sentimentul tragicului. Așa că nu există nici un motiv de a pune la îndoială afirmația presei din Atena care califică rezultatele tratativilor de la Zürich drept „o tragedie națională pentru ciprioții”. În afară de aceasta, s-a mai aflat că guvernul S.U.A. intenționează să acorde un „ajutor” economic Greciei și Turciei ca o „gratificație” pentru realizarea înțelegerii în problema Ciprului.

Și fără aceasta cei de la Atena au apreciat în mod lucid situația...

Duminică

Lincoln White, secretarul de presă al Departamentului de stat al S.U.A., a exprimat sprijinul guvernului său pentru declarația făcută de primul-ministru al Laosului, care a arătat că această țară nu se mai consideră legată de acordurile de la Geneva.

White a ținut să sublinieze că S.U.A. „respectă această hotărâre” a guvernului laotian.

Și, într-adevăr, cum să n-o respecte! Guvernul Laosului își calcă doar cuvântul!

Luni

Din ziarul francez „Les Echos” aflăm noi amănunte despre mult trimbițata „prosperitate” a Berlinului occidental. Ziarul relatează că în ultimul timp salariile muncitorilor din Berlinul de vest sînt cu 5 la sută mai mici de cit cele din Berlinul răsăritean și că în Berlinul occidental se află în prezent peste 90.000 de șomeri, adică 10 la sută din numărul muncitorilor cu capacitate de lucru.

Dacă la aceasta mai adăugăm și prezența trupelor de ocupație americane, engleze și franceze, ne dăm seama de ce le vine atât de greu marilor monopolizii, susținători ai politicii cancelarului Adenauer, să accepte ideea transformării Berlinului de vest într-un oraș liber...

Marți

Un ziar indian a dezvăluit opiniei publice un aspect al activității „consilierilor” militari americani din Iran. Pe adresa misiunii americane din orașul Hamadan, din nord-vestul Iranului, a sosit recent un transport de 90.000 de puști destinate înarmării unor trăsufugi irakieni aflați pe teritoriul Iranului.

Așa dar, grație S.U.A., Iranul a evitat primejdia unor relații prietenești la frontiera cu Uniunea Sovietică, iar acum este încurajat să facă totul pentru a scăpa de această grijă și în spre frontiera cu Irakul.

Pentru aceasta, guvernul american nu cruță nici puștile, nici consilierii militari. Vorba rominului: prietenul la nevoie se cunoaște...

Miercuri

...O clică de politicieni venali, de monarhiști și neofasciști care se întrunesc, se ciorovăiesc, se impacă, se despart, se întrunesc din nou și pînă la urmă cad la învoială să alcătuiască un guvern cu scopul de a apăra... republica și democrația.

Nu, nu e subiectul unei comedii pirandelliene, nici scenariul (cel puțin deocamdată) al unui nou film neo-realist, ci — oricît ar părea de neverosimil — ultima noutate parlamentară din capitala Italiei. Într-adevăr, după nesfârșite combinații și mașinațiuni, liderul democrat-creștin Antonio Segni a izbutit să formeze noul guvern, cu sprijinul monarhiștilor și al neofasciștilor din „Mișcarea socială italiană”.

În lipsa altor merite în fața istoriei, guvernul Segni — rod debil al unor foarte dubioase combinații de culise — îl va avea pe acela de a servi ca un simbol al descompunerii democrației burgheze.

Joi

În Camera Comunelor, o seamă de deputați laburiști au supus unei critici viguroase politica dusă de guvernul britanic în Kenia, cu scopul de a înăbuși, printr-o teroare necruțătoare, mișcarea de eliberare națională din această colonie.

Răspunzînd criticilor aduse guvernului, locțiitorul parlamentar al ministrului coloniilor, Amery, a recunoscut că populația de culoare nu-și poate exercita drepturile cetățenești și că multe mii de locuitori din Kenia se află internați în lagăre de concentrare ca urmare a „stării excepționale”.

Invitat să-i elibereze, Amery a răspuns că lucrul nu este „oportun” din pricina... „stării excepționale”.

De unde se vede că în Kenia domnește o stare cu adevărat... excepțională! Pe baza căreia poți fi foarte ușor arestat, dar nu poți fi cu nici un chip eliberat.

Cronicar

MACMILLAN LA MOSCOVA

Miine sosesc la Moscova în vizită oficială șeful guvernului britanic, Harold Macmillan și ministrul său de Externe, Selwyn Lloyd. În cele trei săptămîni care au trecut de la anunțarea acestei călătorii, presa occidentală, și mai cu seamă cea engleză, a căutat să-l descifreze semnificația în legătură cu importantele evenimente ce se vor desfășura în Europa în lunile care urmează.

De la bun început a fost clar pentru toată lumea că, hotărîndu-se să întreprindă această vizită, premierul britanic nu a ales momentul la întâmplare, ci acest moment i-a fost mai degrabă impus de unele realități mai puternice decît dorința guvernanților englezi de a le ignora.

Una din aceste realități este desigur necesitatea rezolvării problemei germane, pe care politica Bonn-ului, inspirată de cancelariile din Washington au împins o pe un făgaș din ce în ce mai primejdios. Puterile occidentale au dat în sfîrșit la 16 februarie răspunsul la propunerea sovietică cu privire la încheierea Tratatului de pace cu Germania, dar acest răspuns nu rezolvă deocamdată decît o problemă de procedură — acceptarea principiului unei conferințe a miniștrilor de externe, lărgirea problemei Berlinului occidental de ansamblu problemei germane și susținerea în continuare a cunoscutei teze obstrucționiste a așa ziselor „alegeri libere” pentru soluționarea problemelor unificării Germaniei, arată că Vestul n-a făcut încă nici o concesie serioasă în vederea reglementării celei mai complicate probleme internaționale.

În ultima vreme, diferite cercuri ale opiniei publice din Anglia se pronunță din ce în ce mai insistent în favoarea unei politici mai realiste, care să facă posibilă o apropiere între Vest și Est, luîndu-se ca bază de tratative cunoscutul „plan Rapacki”, sau propunerea mai veche a creării unei zone „de dezangajare”.

Făcîndu-se ecoul unor asemenea luări de poziții, un grup de parlamentari laburiști a căutat să obțină de la dl. Macmillan precizările așteptate de opinia publică în legătură cu voiajul său. Pentru motive deocamdată necunoscute premierul britanic a refuzat să arate dacă va duce tratative cu conducătorii sovietici în problemele principale ale actualității internaționale. Din laconicele și tangențialele răspunsuri date deputaților laburiști presa a desprins faptul că dl. Macmillan ar privi apropiatele sale întrevederi de la Moscova doar ca o încercare de... sondare a părerilor autorizate sovietice în legătură cu diferitele „aspecte ale aceluiași probleme”.

Reacția unei bune părți a presei britanice la această poziție evazivă a premierului conservator arată cit se poate de limpede care este pulsul opiniei publice din Anglia.

Într-un articol publicat în ziarul „Liverpool Daily Post” parlamentarul conservator Hinchinbrooke, subliniînd că actuala politică externă sub dominația americană amenință Anglia

cu o catastrofă, consideră că vizita primului ministru la Moscova trebuie folosită ca un prilej pentru a se pune capăt „marei relui conflict între Est și Vest”.

Corespondentul agenției Press Association arată că Macmillan, Lloyd și conducătorii guvernului sovietic vor discuta problema Berlinului, despre armele nucleare, despre dezarmare, despre lărgirea comerțului dintre Răsărit și Apus. El emite părerea că acest „schimb de păreri preliminar” poate deveni „tranzitia către o conferință lărgită la nivel înalt, care ar putea avea loc destul de curînd”. Dacă se ajunge la un acord în această privință, Macmillan se va întoarce cu „cel mai mare trofeu cu care s-ar fi putut vreodată mindri guvernul său. „Chiar dacă gheața nu se va fi rupt, crăpătura dorită tot va fi produsă” — încheie corespondentul lui Press Association.

Anunțarea vizitei conducătorilor guvernului englez la Moscova a fost primită, după cum se știe, cu multă răceală la Washington. Iar ultima călătorie întreprinsă de secretarul de stat american Dulles, cu o săptămîină înainte de a se interna în spital, a avut totmai de scop — afirmă o serie de ziare engleze — să tempereze un exces

de „inițiativă” la premierul britanic în convorbirile cu conducătorii sovietici.

Iată de ce cotidianul „Reynolds News” este îndreptățit să se întrebe: „Ce are de gînd să facă Macmillan la Moscova?” Ziarul scrie: „Macmillan ar fi vrut să fie omul care să obțină o reglementare reală între Apus și Răsărit, dar trecutul său dovedește că el nu este capabil să ia vreo inițiativă independentă engleză, care ar putea da rezultate. Macmillan nu e decît un ecou al Americii”.

Va rămîne oare dl. Macmillan la acest rol pe care i-l atribuie comentatorii presei britanice, sau va fi nevoit să se incline în fața puternicii presiuni a opiniei publice engleze, care judecă situația internațională de pe poziții cu totul diferite decît o fac guvernul american? Poporul englez întîmpină cu satisfacție călătoria premierului Macmillan fiindcă întocmai ca și poporul sovietic vede în contactul direct între personalitățile conducătoare ale ambelor state o posibilitate reală de îmbunătățire a relațiilor internaționale prin tratative și discuții sincere.

M. Mihail

Cum și-a întors sfîntul Florian fața de la Strauss

Recent, ziarul vestgerman „Rheinische Post” a publicat următorul anunț: „Amatori! Puteți cumpăra, la preț mare, „Mein Kampf”.

Și totuși în Republica Federală amatorii de asemenea lecturi n-au de ce să se grăbească să cheltuiască alțișii bani pe cărfuția turbatului caporal. O satisfacție analogă și-o pot procura, și pe deasupra și pe gratis, asistînd la vreun miting revanșard, sau ascultînd perorațiile ministrului de război de la Bonn, Strauss.

Cu monotonia flașnetei lui Nozdriov, în repertoriul căreia, după cum toată lumea știe, principalul loc îl ocupa cîntecul despre plecarea lui Marlborough la război, Strauss continuă să facă tot felul de declarații militariste. Ba într-un rînd a ajuns pînă acolo încît a amenințat chiar cu „ștergerea” Uniunii Sovietice „de pe hartă”. Niște auditori mai spiritali, i-au trimis la tribună o gumă de șters. Dar putea oare o simplă radiatoră de școlar să l aducă la realitate pe Strauss, cînd acesta a uitat pînă și de faptul că odinioară abia a reușit să spele puțină de la Stalin-grad?

O dovadă a incapacității ministrului de război de la Bonn de a privi realitățile în față, o constituie și cuvîntarea rostită în ziua de 11 februarie, la un miting al Uniunii social-creștine, în orașelul bavarez Filshofen.

În această cuvîntare, Strauss a calomniat fără nici un scrupul propunerile sovietice privind problema Berlinului, afirmînd că acestea ar urmări, chipurile, „feluri expansioniste”.

Apoi, Strauss a abordat tema lui preferată, și anume transformarea Germaniei occidentale într-o bază pentru armele atomice-rachetă ale Blocului Atlanticului de Nord. Profitînd de prilej, s-a năpustit furios asupra locuitorilor Dortmundului, care cu nici un chip nu vor să admindă ca în orașul lor să fie

încălțiruită o unitate engleză de arme-rachetă. Și, pentru a-l face praf pe ne-recunoscătorul dormundezl, Strauss a recurs la o înțeleaptă zicală populară, care glăsuiește cam astfel: „Cînd dumnezeu vrea să-l piardă pe om, îi ia mîntea”.

Zicala de mai sus credem, însă, s-ar potrivi mai degrabă lui Strauss decît cetățenilor Dortmundului, care-și dau perfect de bine seama că securitatea lor nu este amenințată de Uniunea Sovietică, ci de politica de atomizare a Germaniei occidentale.

Totul e limpede, va spune cititorul, dar ce amestec are aici sfîntul Florian? Iată care: vorbind despre nerecunoștința dormundezilor față de aliații nordatlantici, Strauss a adăugat că acștia s-ar conduce în acțiunile lor după o altă zicală, nu mai puțin populară și anume: „Sfîntele Florian, cruță casa mea, lovește-o pe-a vecinului”. Dar nici zicala aceasta nu a fost folosită la locul ei. Dacă căreva înaltă astfel de rugă sfîntului Florian, apoi aceia nu sînt locuitorii Dortmundului, ci conducătorii americani ai N.A.T.O.-ului care, în cazul unui război atomic, ar vrea să stea liniștiți la ei acasă, dincolo de ocean, și să scape doar cu ruinele... orașelor vestgermane.

Firește, drept credincioșii transatlantici ai acestui sfînt se înșeală amarnic în socotelile lor deoarece, precum se știe, cel mai depărtat oraș american este totuși mai aproape decît Luna, ba chiar și decît preasfîntul Florian. Ei, dar aceasta-i cu totul altă poveste.

Mai e de mirare că auditoriul ministrului vestgerman a reacționat zgomotos și dezaprobator la această belt-coasă cuvîntare?

E limpede că și dumnezeu și sfîntul Florian și-au întors fața de la Strauss.

K. Smirnov

SĂPTĂMÎNA